

Saldırlara karşı direnen kamu emekçileri ile dayanışmayı büyütelim!

Son zamanlarda gerçekleşen bireysel direnişler, sessizliği bozan bir etki yaratmaktadır. Bu direnişlerden ilki, akademisyen Nuriye Gülmen'den gelmiştir. Gülmen, her gün gözaltına alınmasına rağmen eylemine kararlı bir şekilde devam etmiş ve direnişinin 27. gününe ulaşmıştır. Direniş, Yüksel Caddesi'nde, Öğretmen Semih Özakça'nın da dahil olmasıyla devam etmektedir. Öğretmen Acun Karadağ, yine defalarca kez gözaltına alınmasına ve provokasyonlara rağmen Altındağ'daki okulunun önünde başlattığı direnişe devam etmektedir. Karadağ, veli ve öğrencilerinden de yoğun destek görmektedir.

s.4

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2016 / 46
9 Aralık 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Kriz kapitalizmin ürünü!

Faturayı kapitalistler ödesin!

3

2017: işçi ve emekçiler için mücadele çağrısı

İşçi sınıfı, sermayenin ekonomik ve politik saldırılarının karşısına kendisi de siyasallaşarak çıkan odak olmayı başarsa, 2017 yılını kazanan taraf olacaktır.

18

Rejim krizinin can simidi "yeni" anayasa

Bugüne kadar hiçbir anayasa burjuva düzen içinde işçi ve emekçilere "demokrasi" getirmemiş, insanca bir yaşam sağlamamıştır.

20

İtalya referandumunda anti-faşist başarı

İtalya'daki anayasa referandumunu ve Avusturya cumhurbaşkanlığı seçimlerine emperyalist burjuvazinin gösterdiği ilgi olağanüstü nitelikte oldu.

2017 TİS süreci: Metal işçisi kadınlar, sorunları talepleri

s.12

İşçi-emekçi kadın çalışmasına yüklenelim!

s.13

Kriz kapitalizmin ürünüdür, faturayı kapitalistler ödemelidir!

Türkiye ekonomisinin krize doğru yol aldığı artık somut verilerle de sabittir. Sanayi üretimi daralıyor, işsizlik artıyor, döviz yükseliyor, zamlar birbirini izliyor, yabancı sermaye kaçıyor, ihracat düşüyor, emekçilerin reel ücretleri eriyor vb... Aynı anda hak gaspları, grev yasakları, asgari ücrette 'sıfır zam' dayatmaları, toplu tutuklamalar, işkenceler ayyuka çıkıyor. Rejim krizini faşist zorbalıkla aşmaya çalışan dinci sermaye iktidarı, kapıya dayanan ekonomik krizle de başa çıkma telaşına düşmüş bulunuyor. Faşist saldırıganlığın yaygınlaştırılması da, dinci-şovenizmin Tayyip Erdoğan, müritleri ve 'organik gazeteci' beslemeler tarafından kışkırtılması da yaşanan bu telaşın dışı vurumudur aynı zamanda.

'TEĞET GEÇECEK' MARTAVALLARI BİR KEZ DAHA GÜNDEMDE

Krizin derinleşme eğilimi kimse için bir sır değilken, AKP şeflerinin bir kısmı 'kriz diye bir şey yok' diyor. Büyük şefleri Erdoğan ise, "gaipten gelen güçlerin bir sorun yarattığını" iddia ederek yine destekçilerinin aklıyla alay ediyor. 2008'de olduğu gibi bu krizin de teğet geçeceğini iddia eden Erdoğan, faturanın bir kez daha işçi sınıfıyla emekçilere kesileceğini ilan ediyor.

Türkiye, 2008 krizinden en çok etkilenen ülkelerin başında yer aldı. Üstelik o dönemde gerçekleştirilen on milyarlarca dolarlık 'kara para' transferine rağmen... O krizin faturası işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkılabildiği için, sermaye açısından 'teğet geçti' denebildi. Günden güne ağırlaşan bu krizin sermaye sınıfını bir kez daha 'teğet geçmesi' için işçi sınıfıyla emekçilerin bu faturayı da ödemeye razı edilmeleri gerekiyor. Krizin tüm sınıfları teğet geçmesi söz konusu olmayacağına göre, bir sınıf için teğet geçmesi ancak diğer sınıfın faturayı ödemesiyle mümkündür. Hal böyleyken sermaye sınıfına

'kriz teğet geçecek' müjdesi veren Erdoğan, faturayı emekçilerin sırtına yıkmak için her yola başvuracağını işaretini de vermiş oldu.

DUALAR, "YERLİ/MİLLİ" KARA PARALAR, YASTIK ALTI "MİLLİ DOLARLAR"

Kriz olgusu, dinci-şoven iktidarın korkularını ayrıca büyütmüş görünüyor; zira halihazırda siyasal krizle boğuşan dinci-faşist iktidarın suç dosyası bir hayli kabarık.

Bu nedenle büyük şefleri dahi toplumdan yastık altındaki 'milli dolarlar'ını dileniyor. Bir yandan "teğet geçecek" martavalları pazarlanırken, AKP'li bakanlar durumun vahim olduğunu kabul edip destekçilerine "bizi kurtarın" diye yalvarıyorlar. Kültür Bakanı Nabi Avcı, "Memleket sıkıntıda, dua bekliyorum", Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek, "Türkiye, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonraki en zor günlerini yaşıyor" diye açıklama yaparken, Maliye Bakanı Naci Ağbal da, yurt dışında parası olanlara çağrıda bulunarak "geçmişe yönelik hiçbir soru sormayacağız yeter ki paranızı Türkiye'ye getirin" diyor. Kriz olduğunu itiraf eden kukla Başbakan Binali Yıldırım ise, "Vatandaşımız, 'kriz mi var, al sana para dedi' yalanı ile destekçilerinin yardımı koştüğünü iddia ediyor.

'Osmangazi', 'Yavuz Sultan Selim' gibi isimler taktıkları köprülerden geçişin tarifesi dolar üzerinden belirleyen, ayak kabı kutularını, yatak odalarını dolarlarla dolduran AKP iktidarının şefleri utanıp sıkılmadan "doları bırakın yerli paraya dönün" diye çağrılar yapıyor, yurtdışındaki kara paranın transferi için yalvarıyor, bindirilmiş kıtalarını sokaklara salıp sahte dolar yaktrıyor...

SİSTEMİN 'İLAHI' DOLARSA...

Dolara küfredip "yerli/milli" zırvalar

pazarlayan AKP şeflerinin dertleri, elle-rindeki dolar rezervini arttırmaktır. Yani bu hamasetin tümü de dolar toplamak içindir. "La ilaha illa dolar" diyen bir zihniyetin temsilcileri, "dolar pistir, bize verin sizi ondan kurtaralım" demeye getiriyorlar. Tüm bu kepezelikler boşuna değil elbet. Zira dışa bağımlı kapitalist Türkiye ekonomisi için dolar sömürü çarklarını çevirmenin temel araçlarından biridir. Önümüzdeki bir yıl içinde 205 milyar dolar dış borç ödemesi olan bu ekonominin dolara bağımlılığı da yapısal bir sorundur. Hal böyleyken AKP şeflerinin dolar dilenmekten uzak durmaları olası değil.

FATURAYI ÖDEMEMEK İÇİN SERT SINIF ÇATIŞMALARINA HAZIRLANMAK

Kapıya dayanan krizin kaynağı kapitalizmdir. 14 yılda dolar cinsinden dış borcu dörde katlayan AKP iktidarı ise, bu "gavur parası" ile pek içli-dışlı olmuş, sorunu devasa bir boyuta taşımıştır. Diğer bir ifadeyle dolara bağımlılık, dış borcun katlanması, krizin derinleşmesi gibi musibetlerde işçi sınıfıyla emekçilerin hiçbir sorumluluğu bulunmuyor. O halde faturayı da bu musibetlerin kaynağı olan sistemin efendileri ödemelidir.

Evet, kriz kapitalizmin krizi, faturayı kapitalistler ödemelidir diyoruz. Ancak bunun kolayından gerçekleşmeyeceğini de biliyoruz. Nitekim şimdiden hem kapitalistler hem onların vurucu gücü olan AKP iktidarı, faturayı işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkmak için çok yönlü bir hazırlık içindeler. O halde devrimci sınıf partisi başta olmak üzere, öncü işçi-emekçiler ile tüm devrimci ilerici güçler de krizin faturasını sahiplerine ödetmek için şimdiden hazırlanmalıdırlar. Zira bir kriz döneminde faturayı kapitalistlere ödetmek ancak sert, devrimci bir sınıflar mücadelesi örgütlemekle mümkün olabilir.

Hem kapitalistler hem onların vurucu gücü olan AKP iktidarı, faturayı işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkmak için çok yönlü bir hazırlık içindeler. O halde devrimci sınıf partisi başta olmak üzere, öncü işçi-emekçiler ile tüm devrimci ilerici güçler de krizin faturasını sahiplerine ödetmek için şimdiden hazırlanmalıdırlar. Zira bir kriz döneminde faturayı kapitalistlere ödetmek ancak sert, devrimci bir sınıflar mücadelesi örgütlemekle mümkün olabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/46 * 9 Aralık 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

2017: İşçi ve emekçiler için mücadele çağrısı!

İçeride ve dışarıda yaşanan gelişmelerin Tayyip Erdoğan'ı ve AKP'sini ne kadar sıkıştırdığı, her gün yaşanan bir başka örnekle görülüyor. Erdoğan için bu süreci atlama tam anlamıyla kendini güvenceye almak anlamına geliyor. Bir kez daha, yaşanan krizin kendilerini teğet geçmesi için çabalıyorlar. Ancak yaşanmakta olan, ne sadece Erdoğan'ı ne de AKP'yi etkiliyor. Sermaye devleti bir bütün olarak gidişatın etkisiyle sıkıntılar yaşıyor. Sermaye cephesi tedirginliklerini her vesileyle dillendiriyor. TÜSİAD organizasyonu ile gerçekleştirilen bir toplantıda, Başbakan Binali Yıldırım konuşmadan hemen önce, büyük patronlar tarafından yapılan "eleştirel değerlendirmeler" bu "rahatsızlığı" ifade ediyor.

Fakat aynı sermaye cephesinin, tüm AKP hükümetleri döneminde kâr oranlarını ne kadar arttırdıkları, ne kadar büyüdükleri de ortada. Yine bu süreçte sermayenin talanını kolaylaştırmak, sömürüyü daha masrafsız hale getirmek, ucuz iş gücü kaynakları yaratmak, fazladan ek kaynaklar ve krediler sağlamak için AKP'nin gösterdiği gayretçilik saklanamaz. Sermaye sınıfından bu çabalardan dolayı takdir bekleyen AKP sözcüleri ve Erdoğan'ın, her fırsatta sermayeye yönelik "bu fırsatı kaçırmayın" diye çağrılar yapması sebepsiz değil.

2017: SERMAYE İÇİN YENİ FIRSATLAR YILI

Sermaye devleti, ekonomik krizin giderek derinleştiği bir süreçte bütçe planını netleştirmeye çalışıyor. Mecliste görüşmeleri süren 2017 bütçe planı önümüzdeki günlerde oylanacak. Kriz koşullarında yapılan bütçe planının işçi sınıfı ve emekçiler adına ciddi faturalar çıkaracağı ise açık. Yani sermaye hükümetinin 2017 bütçesi bir kez daha işçi sınıfına ve emekçilere bir saldırı bütçesi olacak. Devlet kaynakları olduğu gibi sermaye-

İşçi sınıfı sermaye sınıfına karşı birleşmiş, üretimden gelen gücünün farkına varan, sermayenin ekonomik ve politik saldırılarının karşısına kendisi de siyasallaşarak çıkan bir odak olmayı başarır, 2017 yılını kazanan taraf olarak kapatacaktır

nin talanına açılacak. Bu çerçevede AKP tarafından yapılan açıklamalar sermayedarlara bir müjde olarak sunuluyor.

2017: KAPSAMLI SALDIRILAR YILI

AKP hükümeti, siyasal krizleri atlama için gösterdiği çabayı 2017'de ekonomik krizi atlama için de gösterecek. Siyasal krizin faturasının işçi ve emekçilere nasıl grev yasakları olarak çıkarıldığı ortada. Toplantı ve yürüyüş hakkı OHAL gerekçesiyle yasak. Bu yasaklarda sınır o kadar aşıyor ki, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın, Kocaeli'de EMİS sözleşmesi çerçevesinde işçileri bilgilendirmek için yapmak istediği kapalı salon toplantısı bile yasaklanıyor. Bu tabloyu çalışma hakları elinden alınan kamu emekçileri, işsiz kalarak krizin faturası ödettirilen

işçiler, örgütlenmenin önünde artan engeller tamamlıyor.

AKP, işçi ve emekçilerin sırtından kazanılan paralarla dolan 2017 bütçe torbasını nasıl sermayeye sınırsızca açabiliyorsa, işçi sınıfı ve emekçilere de bir o kadar kapatıyor. Bu bütçeden emekçilere düşen pay sadece yukarıda sayılan baskılar olmayacak. Yoksullaşma daha da artacak. Servet ve sefalet arasındaki makas daha da açılacak. Kalan son haklar kaybedilecek.

Tüm bu yaşananların üzerinden önümüzdeki yılın tablosunun nasıl olacağını öngörmek mümkün. Sosyal yıkım yasaları ile kazanılmış haklarını kaybeden işçi sınıfı kendi gerçeği ile yüzleşecek. MESS ile hesaplaşmanın yılı olacak. Bu hesaplaşmaya EMİS sözleşmesi de eklenecek. Gittikçe derinleşen ekonomik

kriz, işsizlik, açıklanacak asgari sefalet ücreti, düşük ücretler, işçi ve emekçilerden BES vb. nedenlerle artan kesintiler, zamlar, kıdem tazminatının gaspı... Tüm bu saldırılar iki düşman sınıfı karşı karşıya getirecek. Bir tarafta sermaye sınıfı ve kendisine hizmet etmesi için yetki verdiği AKP, diğer tarafta işçi ve emekçiler 2017 yılının kazananı olmak için mücadele edecekler.

Kimin kazanacağını ise işçi sınıfının karşı duruşunun gücü gösterecek. Şayet işçi sınıfı sermaye sınıfına karşı birleşmiş, üretimden gelen gücünün farkına varan, kendisini bölen ayrımları değil, birleştiren toplumsal dinamikleri gözetken, sermayenin ekonomik ve politik saldırılarının karşısına kendisi de siyasallaşarak çıkan bir odak olmayı başarır, 2017 yılını kazanan taraf olarak kapatacaktır.

Asgari ücrete zam istemeyen patronlardan işten atma tehdidi

Asgari Ücret Tespit Komisyonu 2017 yılında geçerli olacak asgari ücreti belirlemek için toplantılara başladı. Komisyonun ilk toplantısı 6 Aralık'ta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'ndaki Reşat Morali Toplantı Salonu'nda gerçekleştirildi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı temsilcilerinin katıldığı toplantıda, Türk-İş heyetine Genel Eğitim Sekreteri Naz-

mi Irgat, TİSK heyetine Yönetim Kurulu Üyesi Metin Demir başkanlık yaptı.

Toplantının açılış konuşmasını yapan Çalışma Bakanı, geçmiş dönemlerde asgari ücrete yapılan zam oranlarıyla övünürken, son yapılan zammın patronları gerilime sürüklediğini öne sürdü. Bakan, hükümet olarak patronlara destek olduklarını belirtti.

Asgari ücretin belirlenmesine ilişkin

orta oyununda sözde işçileri temsil eden ancak yalnızca figüran olarak rol alan Türk-İş adına yapılan konuşmada ise doların yükselmesiyle birlikte çalışanların alım gücünün düştüğü belirtildi.

Patronlar cephesinden yapılan konuşmada ise bu yıl asgari ücrete zam yapılmaması istendi. İşten atma tehditleri gündeme getirilerek sıfır zam dayatma-

sında bulunuldu. Konuşmada şu ifadele-
re yer verildi:

"Her şey normalmiş gibi bir artış öngörülmesi, dengesizliğe yol açacak. Bu da hep beraber, hepimizi etkileyecek diye düşünüyorum. Çalışanlarımızın herhangi birinin, işini kaybetmemesi gerekiyor. İlave istihdam yaratmamız gerekiyor. Biz geçen yıl, bu yüksek orandaki artışın 2 yılda anca tolere edilebileceğini vurgulamıştık. Aynı şeyi tekrar ediyoruz."

Saldırılarına karşı direnen kamu emekçileri ile dayanışmayı büyütelim!

15 Temmuz darbe girişiminden sonra kamu emekçileri, tarihinin en büyük saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Yüz bine yakın kamu emekçisi ihraç edildi. Hemen belirtelim, emekçilerin "FETÖ"cü diye işten atılması mevcut sistemin ikiyüzlüce bir tutumudur. Fethullah Gülen'in sayısız eğitim kurumu ve yurt açmasını, "himmet paralarını" rahat rahat toplamasını sağlayan; emekçi çocuklarını bu "eğitim kurumlarına" teslim eden mevcut sistemin kendisidir. Adana Aladağ'da yanarak can veren 11 yavrumuzu cemaat yurduna iten siyasi, ekonomik ve sosyal koşullar neyse, bugün işten atılan eğitim emekçilerini Fethullah Gülen cemaatine, okullarına ve yurtlarına iten koşullar da odur. Her türlü cemaat ve tarikat örgütlenmesine karşı olmamız bu gerçekliği değiştirmez. Ayrıca burada cezalandırılması gereken birileri varsa, o da en başta olayın bu noktaya kadar gelmesine neden düzen güçleridir.

Darbeyi fırsat bilen hükümet, ilerici öncü kamu emekçilerini cezalandırmayı da ihmal etmemiştir. Hükümet, 29 Aralık iş bırakma eylemini KESK'e yönelik saldırılarına gerekçe olarak göstermiş ve eyleme katılan on binlerce emekçiye soruşturma açmış ve binlercesini ihraç etmiştir. "Barış Bildirisini" imzalayan akademisyenler de yine fırsattan istifade üniversitelerinden uzaklaştırılmışlardır. Hükümet, bir taraftan soruşturma, cezalandırma ve ihraçlara devam ederken; diğer taraftan göreve iadeler gerçekleştirilmektedir. Burada kamu emekçileriyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayan hükümet, bir taraftan "suçsuzların göreve döndüğü" itibarı yaratarak, toplum vicdanını manipüle etmekte ve "adaletçilik" oynamakta; diğer taraftan da kamu emekçilerini itibarsızlaştırıp, sindirmektedir.

Bütün bu saldırılar karşısında sendikalar sınıfta kalmıştır. 16 bin üyesi ihraç edilen Türkiye Kamu-Sen, birkaç basit açıklamayla yetinirken ve üyelerine zerrece sahip çıkmazken; 52.000 üyesi ihraç

edilen Memur Sen, atılan üyelerin konfederasyona ait sendikalara girmesini yasaklamış ve kapıdan gönderilmesi talimatını vermiştir. Bu sendikaların utanç verici tutumları tarihe kara bir leke olarak yazılacaktır. 2077 üyesi ihraç edilen KESK ise olayı ekonomik dayanışmaya ve hukuki desteğe indirgemiş, bir-kaç başarısız ve cılız eylem girişiminde bulunmuş ve süreci yönetememiştir. Dersim'de ve Hatay gibi bazı illerde gerçekleştirilen kitlesel direnişler, yeterince duyurulmamış ve lokal düzeyde kalmıştır. Bugün KESK üyelerinin büyük ölçüde göreve dönmüş olması bu gerçeği değiştirmez.

Yüz bine yakın kamu emekçisinin ihraç edildiği mevcut koşullarda, başta ihraç edilen kamu emekçileri olmak üzere kamu cephesinde derin bir sessizlik hüküm sürmektedir. Bu sessizlik, şüphesiz, örgütsüzlüğün, çaresizliğin ve önderlik sorununun doğrudan yansımasıdır. Bununla birlikte son zamanlarda

gerçekleşen bir takım bireysel direnişler, sessizliği bozan bir etki yaratmaktadır. Bu direnişlerden ilki, akademisyen Nuriye Gülmen'den gelmiştir. Gülmen, her gün gözaltına alınmasına rağmen eylemine kararlı bir şekilde devam etmiş ve direnişinin 27. gününe ulaşmıştır. Direniş, Yüksel Caddesi'nde, Öğretmen Semih Özakça'nın da dahil olmasıyla devam etmektedir. Öğretmen Acun Karadağ, yine defalarca kez gözaltına alınmasına ve provokasyonlara rağmen Altındağ'daki okulunun önünde başlattığı direnişe devam etmektedir. Karadağ, veli ve öğrencilerinden de yoğun destek görmektedir.

Tüm baskı, gözaltı ve provokasyonlara rağmen devam eden ve artık birer mevziye dönüşen bu direnişleri son derece anlamlı buluyoruz. Ayrıca yüz bine yakın kamu emekçisinin ihraç edildiği bugün bu eylemler şüphesiz –henüz açığa çıkmasa da– görünenin ötesinde bir etki yaratmaktadır. Hükümetin, demok-

ratik haklarını kullanan emekçileri, sanki suçluymuş gibi cezalandırmasına karşı bu hakları kullanmanın meşru olduğu da yine bu eylemlerle tok bir şekilde ortaya konmuştur. Ancak bu kadar kitlesel bir mağduriyetin olduğu koşullarda bireysel eylemlerin büyütülmesi, kitlesel hale dönüştürülmesi son derece önemlidir. Burada her şeyden önce ihraç edilen emekçilerin merkezinde olduğu direnişlerin örgütlenmesi gerekmektedir. Burada görev bir kez daha KESK'e düşmektedir. Bu direnişlerin başından beri KESK direnişlere gereken önemi vermemiştir. Nuriye Gülmen ve Acun Karadağ, defalarca kez gözaltına alınırken KESK'teki duyarsızlık devam etmiştir. KESK yöneticilerinden gelen "Sendika üyesine destek verir mi? Zaten biz işin içindeyiz" gibi açıklamalar ise gerçekliği yansıtmamaktadır. Bu direnişlere yönelik "Örgüt organlarından böyle bir karar alınmamıştır" türü açıklamalar ise direnişlere karşı sergilenen "bürokratik" bakış açısını ortaya koymaktadır. KESK ve sendikaların internet sitelerinde direnişlere ait bir köşe oluşturulması bir yana, direnişlere dair haberlere dahi rastlanmamaktadır.

Sonuçta ilerici-öncü kamu emekçileri bu eylemleri büyütme ve lokal olmaktan çıkarmakla karşı karşıyadır. Bu konuda KESK ve bağlı sendikalar ve özellikle de Eğitim-Sen üzerinde gerekli basıncın yaratılması gerekmektedir.

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

Zorunlu BES'e "kademeli" geçiş

Sermaye devleti emekçilere dayattığı zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) uygulamasında yeni düzenleme hazırlığında. Konuyla ilgili açıklamalar yapan sermaye temsilcisi Mehmet Şimşek, 1 Ocak 2017'de yürürlüğe girecek sisteme "kademeli" olarak geçileceğini öne sürdü. Henüz imzaya açıldığı belir-

tilen düzenlemeye ilişkin Şimşek şöyle konuştu:

"İlk aşamada bin ve üzeri çalışanı olan özel sektör 1 Ocak 2017'de, memurlar (genel ve özel bütçeli idareler) ve 250-1000 çalışanı bulunan özel sektör 1 Nisan 2017'de sisteme geçecek. 100 ile 249 çalışanı olan özel sektör, 1

Temmuz 2017'de, mahalli idareler ve KİT'ler ise 1 Ocak 2018'den itibaren sisteme dahil olacak. Öte yandan özel sektörde faaliyet gösteren, 10-49 çalışanı olanlar işverenler aracılığıyla 1 Temmuz 2018'den itibaren, 5-9 çalışanı olanlar da 1 Ocak 2019'dan itibaren sisteme girebilecek. Bu şekilde mevcut durumda 14 milyonun üzerinde çalışmamız sisteme dahil olacak."

“Sonuna kadar gideceğiz!”

20 günün sonunda polis engelini aşarak oturma eylemini gerçekleştirme hakkını kazanan Nuriye Gülmen’in direnişine Mardin Mazıdağı’ndaki öğretmenlik görevinden KHK’lar ile ihraç edilen Semih Özakça da katıldı. İki kamu emekçisi ile polis engelinden sonraki süreç ve gelen destekler üzerine konuştuk.

- Direniş sürecinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nuriye Gülmen: Direniş kendi yolunda ilerliyor. 20 gün boyunca burada oturmak için bir mücadele verdik, 20 günün sonunda oturma hakkımızı kazandık. Şimdi oturma eylemimize başlayabildik. Eylemimiz sahipleniliyor, buraya her gün desteğe gelen insanlar var. İmza topluyoruz, bu imzaları kurumlara bir heyet aracılığı ile teslim edeceğiz. Bunun dışında burayı canlı tutmak için etkinlikler yapacağız. Eylemimizin sahiplenilmesi güzel. Bu direnişin yarattığı bir örgütlülük var burada ve böyle de devam edeceğini umuyoruz.

Semih Özakça: Gözaltı olmadığı için ilk günlerden daha kalabalık ve desteğin fazla olduğu bir şekilde imza kampanyaları ve insanlarla birebir etkileşim kurularak geçiyor. Genel olarak insanlarda bir öfke var ve biz bu direniş ile insanlara umut olduğumuzu düşünüyoruz. Bu da bizi mutlu ediyor tabii ki. Moralimiz çok iyi ve enerjimizi kaybetmeden direnişimizi sürdürüyoruz.

- Yayınlanan KHK’lardan sonra açığa almalar oldu. Sendikanız buna karşı hem genel olarak hem direnişiniz üzerinden sorumluluklarını ne oranda yerine getiriyor?

Nuriye Gülmen: Öncelikle sendikanın sorumluluğu nedir bunu ortaya koymak gerekiyor. 10 binden fazla üyesi açığa alınmıştı, 2 binden fazla üyesi ihraç edilmişti. Bu kadar üyesi açığa alınıp ihraç edilen sendikanın yapabileceği de yapması gereken de çok şey var. İktidarın saldırılarından sonra peyderpey devam etti bu ihraç ve açığa almalar. İktidar bu saldırıları yaparken karşısında buna karşı bir güç var mı diye gözetiyor. KESK’in ise buna karşı koyacak bir güç ortaya koymadığını görüyor. En son 15 Ekim mitinginin iptali bunu çok net bir biçimde gösterdi. Miting iptali diyorum zira miting bir küçük basın açıklamasına dönüştürülerek geçirilmiş oldu. Bu durum üyeye güven vermiyor. Sendikal faaliyetlerinden dolayı da bu haksızlığa maruz kalmış insanlar haklarının savunulduğunu düşünmüyorlar. Dolayısıyla sendikanın sorumluluğu-

nu yerine getirdiğini düşünmüyorum.

Bizim direnişimiz üzerinden ise; kendisinin mevcut bir direnme pratiği olmadığı için bizi sahiplenmek konusunda da geri bir tutumları var. Bu direnişin hiçbir aşamasında bir sahiplenme görmedik. ODTÜ Eğitim Sen Temsilciliği bir söyleşiye davet etti onun haricinde Semih hocanın bağlı olduğu Eğitim Sen Mardin Şubesi’nin internet üzerinden yaydığı sahiplenme çağrıları oluyor. Üyelerin bu sahiplenmesinin dışındasendikanın ne genel merkez düzeyinde ne şubeler düzeyinde bir açıklaması, gözaltı sürecimizde serbest bırakılmamız noktasında bir çağrıları olmadı. Genel anlamıyla da özel anlamıyla da sendika bu süreçte sorumluluklarını yerine getirmiyor diyebilirim.

Semih Özakça: Bu süreç itibariyle sendikaların çok büyük sorumlulukları olduğunu düşünüyorum. Sendika sorumluluğunu yerine getirmiyor. En asgarisinden ifade edecek olursak; biz buradan gözaltına alınıyorduk, bir basın açıklamasını geçtik bir yazılı açıklama bile yapmıyorlardı. Biz sendikanın ismiyle çıkmıyor olabiliriz bu ayrı bir tartışmadır ki bu da sendikanın etkisizliğinden kaynaklıdır. Biz ismimizle çıksak bile Eğitim Sen’li öğretmenleriz yine. Ayrıca Eğitim Sen başkanı tarafından bir muhabbet esnasında eylemimizi bitirmemiz yönünde bir söylenti geçiyor. Bunların söylenti olmasını umuyorum. Umarım böyle bir şey olmamıştır ve sendika başkanı böyle bir

şey dememiştir. Destek olmalarını umardık ve hâlâ umuyoruz. Destek açısından da kendilerinin yapması gereken şeyler var. Sendikalar kitle örgütüdür, bu saldırılar karşısında sendikaların fiili-meşru mücadele göstermesi gereklidir. Bu, bu zamana kadar gerçekleşmiş değil ve bunun gerçekleşmesini umuyorum.

- Diğer ihraç edilen kamu emekçilerini bir araya getirme girişimleriniz var mı?

Nuriye Gülmen: Bu direnişin kendisi aslında bunu sağlamaya yönelik bir eylem. Açığa alınan, ihraç edilen herkese bu eylem, OHAL’e karşı direnirsek birçok şey yapabileceğimizi gösteriyor. Bununla ilgili özel bir çabamız yok ama her konuşmamızda, halka yönelik yaptığımız her çağrıda kamu emekçilerini bu direnişin bir parçası olmaya çağırıyoruz. Bütün kamu emekçilerini çağırıyoruz, ihraç edilen ve açığa alınanları özellikle çağırıyoruz. Çünkü en çok istediğimiz şey bu direnişin büyümesi. Bizler kazanım elde edebiliriz, nitekim başladık da. Önce alanı kazandık, bundan sonra da işlerimize geri dönerek işlerimizi kazanacağız. Bunun ihraç edilen bütün kamu emekçileri için geçerli olmasını isteriz. Karşımızda örgütlü bir güç var ve son derece örgütlü bir biçimde saldırıyor. Biz neden örgütlenmeyelim? Biz neden birlikte hareket etmeyelim, saldırılara karşı topyekûn karşılık vermeyelim? O yüzden buradan bir kere daha yineleyeyim; tüm

kamu emekçilerini özellikle bu adaletsizliğe uğramış olan tüm akademisyenleri, öğretmenleri bu direnişin bir parçası olmaya çağırıyoruz. İlla burada olmak zorunda değil ama buradan bir yol açıldı ve yapılabileceği görüldü. Bulduğumuz her yerde bu saldırıya karşı bunu kabul etmediğimizi ifade eden eylemlilikler örgütlemeliyiz.

Semih Özakça: Nuriye hocanın direnişi başlattığı ilk günden beri ihraç edilen, açığa alınan bütün kamu emekçilerinin bir bütün içerisinde yer alması ilk düşüncemizdir. Bir direniş vardı ve ben buraya destek oldum daha sonra Veli Saçılık bize destek verdi. Belki o da bu direnişte ilerleyen süreçte kararını bizimle birlikte olmaktan yana verebilir. Çeşitli talepler var ve gelmek isteyenler var. Bunlara bizim kapımız kapalı değil, gelebilirler kendi isimleri ile. Bizim bir düşüncemiz var; sonucunu alana kadar, sonuna kadar gitmek istiyoruz. Bir şey yarım bırakıldığında daha geri bir yere de gidebiliyor süreç. Biz işimizi alacağımıza inanıyoruz. Bu bizim günü kurtarmak için yaptığımız bir şey değil. Bu nedenle kazanacağımıza inanacağız ve bu şekilde eylemimize dahil olabilir. Diğer türlü bu durum daha vahim bile olabilir kendi adıma böyle düşünüyorum.

“Örgütü sokak anlamında büyütürsek kazanan KESK olacaktır!”

Kamu emekçilerine yönelik tasfiye saldırılarıyla memurluktan ihraç edilen Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı **Dursun Doğan** ve İstanbul Defterdarlığı Güngören Mal Müdürlüğü'nde BES İşyeri Temsilciliği yapan **Filiz Doğan** ile kamu emekçilerine yönelik tasfiye saldırıları ile KESK'in bu süreçteki yaklaşımını ve izlenmesi gereken mücadele hattını konuştuk.

- OHAL ilanının ardından FETÖ gerekçesiyle başlayan kıyım saldırılarında diğer KESK üyelerinin ardından siz de doğrudan memuriyetten ihraç saldırısı ile karşılaştınız. Bu süreç hakkında neler söyleyeceksiniz?

Dursun Doğan: OHAL ilan edildikten sonra KESK üyesi 2060-2100 civarında arkadaşımız kamudan ihraç edildi. Son olarak 22 Kasım'da 677 sayılı kararname ile de yaklaşık 98 BES üyesi kamu emekçisinin kamu görevine son verildi.

Tabi bu son operasyon özellikle BES üzerinden şekillendi. Genel başkanımız başta olmak üzere eski MYK'da görev yapan arkadaşlarımız ben, Ankara, Çorum, Hakkari şube başkanları; Adıyaman, Muş, Malatya il temsilcileri de görevden alındı. Bu, sendikaya yönelik bir operasyon oldu.

Süreç devam edecektir. Geldiğimiz noktanın tartışma boyutları farklı.

Bir emek örgütü olarak üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirebildiğimizi düşünmüyoruz. Başında görevden uzaklaştırmalar üzerinden çok da fiili-meşru mücadele hattı üzerinden işler yapamadık.

Elbette düzen izliyor. Kürt hareketine yapılan operasyonda partilerini kapatıp milletvekillerini tutukladılar. ÇHD gibi demokratik kurumları, büroları, dernekleri kapattılar. Muhafız olarak bir KESK kaldı. Bundan sonra da KESK üzerinde bir yoğunlaşma olacaktır. FETÖ ile bağı olmadığı halde iktidar kendisine muhalif olan kesimleri tasfiye sürecine girdi.

“FİİLİ-MEŞRU MÜCADELEYİ YÜKSELTMEK ZORUNDAYIZ!”

Bu süreç böyle devam edecek. Asıl olan bizim ne yaptığımızı oturup değerlendirmemiz gerekiyor. KESK bu süreci böyle seyredemez. Sıradan basın açıklamalarıyla bu sürecin önünü kesmesi mümkün değil. Biz bu sendikaları kurarken gerçekten bedel ödedik. Özellikle ihraç edilen arkadaşlarımız kadrolu arkadaşlar, 20-25 yılını mücadeleye ver-

miş kişiler. Sokaklarda kazandık, sokakta kaybetmek istemiyoruz. Bu nedenle fiili-meşru mücadeleyi yükseltmek, önümüzdeki barikatları düzenin önüne koymak zorundayız. Çünkü hem bir birikimimiz hem de bir geçmişimiz var. Eğer KESK bunu yapmazsa herkes kendi bulunduğu noktada mücadele takvimini, yerini belirler. Gücünü ortaya koyar ve bunun üzerinden bir çalışma ortaya koyar.

Elbette seyirci kalacak değiliz, çalışma hakkımızı kaybetmiş durumdayız. AKP iktidarı yıllarca kamu emekçilerini açlık ve yoksullukla “terbiye” etmeye çalıştı. Bunu başaramayınca şimdi de iş güvencemizi, işimizi elimizden alarak bunu yapmaya çalışıyor. Bizim tarihsel mücadele birikimimiz buna izin veremeyecektir. Meşruiyet çünkü bu konuda direnmek zorundayız. Başka da bu sorunun çözümü yoktur. Her arkadaşımız bu direnme kültürünü, birikimini, anlayışını önüne koyacaktır. KESK'in buna izin vermemesi gerekiyor. Eğer KESK bu konuda üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmezse de herkesin bulunduğu sendikal anlayışlar üzerinden bu çalışma yürüyecektir.

“DİRENMEKTEN BAŞKA ÇAREMİZ YOK!”

Filiz Doğan: İktidarın sendikalara saldırması yeni değil. 2010 yılından beri çeşitli adlar altında sendikalara saldırdı. 2013'te memur operasyonu olarak büyük bir haksızlıkla karşı karşıya kaldık. Bize ve bütün arkadaşlarımıza büyük bir kompo kuruldu. 10-11 ay içeride yatan arkadaşlarımız oldu. Biz de dışarıda mağdur edildik, görevden uzaklaştırıldık. Ben de kurumum tarafından hiçbir ge-

rekçe gösterilmeden, dava sonuçlanmadan 2 yıla yakın görevden uzaklaştırılmış oldum. Haziran ayında göreve başladım. 5-6 ay sonra sadece muhalif kimliğimiz KESK ve BES üyeliğimiz, işyeri temsilcisi olmamız nedeniyle ikinci bir darbeye maruz kaldık.

Buna şaşırıyoruz. Onlar yapması gerekeni yapıyorlar. Bunun karşısında da bizim yapacağımız şey direnmek. Bizi ekmeğimizle “terbiye” edemeyecekler. Onlar için listedeki sıradan isimler olabilir ama hepimizin bir hayatı, yaşanmışlığı, geçmişi var. Bugüne kadar evim hiç boş kalmadı. Arkadaşlarımız geldi, nasıl mücadele edeceğiz, neler yapacağız diye konuştuk.

Tabi ki direneceğiz. Bizim bu saatten sonra kaybedecek bir şeyimiz yok. Durumu değerlendireceğiz. Bundan sonraki süreçte de direnmekten başka çaremiz yok. Haklıyız, gerçekten meşruiyet. Memuriyet ve yaşam alanımızda örnek bir yaşam ve mücadele sergiledik. Aslında yeni ve aydınlık Türkiye'nin yüzü ama bizi karartmak istiyorlar. Biz karşımıza direnenler olarak çıkacağız, belki de onları yanılacağız, yanılmak zorundayız.

- Saldırıları başladığı ilk süreçte KESK süreci nasıl karşıladı, daha güçlü bir karşı koyuş örgütlemiş olsa süreç buraya gelir miydi?

Dursun Doğan: Aslında KESK süreci değerlendirirken o tartışmalara şube başkanı olarak biz de katıldık. Öncelikle şöyle bir algıyı kitlelerle buluşturmak istemediler: ‘KESK’ten şu kadar kişi atıldık dersek kitleler üzerinde baskı aracı olur, sendikadan istifaya yol açar’ diye biraz temkinli davrandık. Ancak bizden 100 kişi atıldıysa diğerlerinden 1000’in üye-

rinde üye atılmıştı.

Sonuçta bu çözüm değildi. Bizim bir üyemiz atıldığında sokağa inilmesi gerekirdi ama bunu kaçırıldılar.

“ÇÖZÜMÜ GÖRÜŞMELERE, DİYALOĞA HAVALA ETTİLER”

Bunu görüşmelere havale ettiler. Özellikle CHP üzerinden görüşüldü, komisyonlara başvuruldu. Fiili-meşru mücadeleden çok diyalogcu, uzlaşmacı bir çizgiye kayılmasından kaynaklı bu süreçler yaşandı. Öngörüle bulunamadılar. Biz asıl hedefin biz olduğuna ve bu saldırıların devam edeceğini söyledik ama anlatamadık yeterince herhalde.

İlk süreçte İstanbul'da sokağa çıkmak için mücadele ettik. Dedik ki “Biz mutlaka sokağa çıkmalıyız, basın açıklaması yapmalıyız, üyelerimizin yanında olmalıyız.” Baskı politikalarının sendikaları bağlamayacağını söylememiz gerektiğini belirttik. Zar zor ikna ettik. Ancak 15 gün sonra Bakırköy'de basın açıklaması yapabildik.

Baskı süreçlerinden tüm kurumlar etkilenildi. OHAL ilan edildikten sonra KESK olarak çok pasif kaldı. O gün güçlü çıkmış olsaydı bugün bu sonuçlarla karşılaşmayacaktık. Devlet sizin gücünüze, sokağa çıktığınız oranda tepkinize bakıyor. Bunu yapamadığınız oranda bu saldırılarla karşılaşmanız gayet doğaldır.

KESK önümüze bir eylem takvimi koydu. 15 Ekim yürüyüşünde geri adımını gördük. Kitlelere ‘Ankara’ya gelmeyin’ çağrısı yaptılar. O karar doğru bir karar değildi. Yeni eylem takvimi var. Aralık'ın 10'unda merkez illerde 11'inde de İstanbul'da merkezi bir miting var. Mitingden sonra da ayın 20'si itibarıyla de ihraç edi-

len arkadaşlarla birlikte Ankara'ya bir yürüyüş önüne koymuş KESK.

Bu eylem takvimi desteklenebilir ancak geri dönmek kaydıyla. Polis bariyer kurup engellemeye çalışabilir buna rağmen fiili yürüyüşleri, mitingleri gerçekleştirmek zorundayız. Bu konuda geri adım atarsa KESK, kendi güvenilirliğini kaybedecektir. 15 Ekim'deki süreci tekrarlamamalı, alınan kararı hayata geçirmek için diretmelidir.

Ankara'da 1 aydır sokağa çıkan arkadaşlarımız var. Bu KESK'e örnek olmalı. KESK bunu yapamazsa insanlar kendileri direnişlere sahip çıkacak, büyütecektir. Mücadele devam edecektir. Hayat bize bunu dayatıyor zaten.

“ÖRGÜTÜ SOKAK ANLAMINDA BÜYÜTÜRSEK KAZANAN KESK OLACAKTIR!”

Haksız bir şekilde açığa alınan siyasal düşüncesi ne olursa olsun KESK olarak o insanları emekçi olarak görüyoruz. Bu nedenle herkes bu mücadeleye destek vermeli. Özellikle çalışan arkadaşlar da sendikalarına sahip çıkmalıdır.

Kamu Sen, Memur Sen üyelerine sahip çıkmıyor. Hatta ihraç edilen üyeleri sendikaya gelmesin diye kapıya güvenlik görevlisi koymuşlar.

BES ve KESK üyelerinin örgütlülüğün ne kadar önemli olduğunu görmesi gerekiyor.

Sokağa çıkacağız dayanışmayı büyüteceğiz. İhraç edilenlerle sendika olarak ekonomik dayanışmayı da örgütleyeceğiz. Baskı politikalarına karşı sendikalarından istifa etmek çözüm değil, doğru olan mücadeleyi büyütmek sendikalara sahip çıkmaktır. Ancak örgütlü olduğumuz zaman bir arada durabiliriz.

Örgütü sokak anlamında büyütürsek, meşrulaştırıp güçlendirirsek bu sürecin sonunda kazanan KESK olacaktır. Ama doğru bir ideoloji, doğru bir bakış açısıyla yoluna devam etmeli, baskı politikalarına boyun eğmemeli.

Basın, işyerlerinden arkadaşlarımız bizi izliyor. KESK doğru iş yaparsa örgütlülüğümüz kazanır örgütlülüğümüzü büyütürüz. Yapamazsa da biz de tarihsel süreç içerisinde yerimizi alır kaybolur gideriz. KESK içerisindeki bütün anlayışların bunu gördüğünü düşünüyoruz, buna göre hareket edilmeli.

“FİİLİ-MEŞRU MÜCADELEMİZE DEVAM ETMEK ZORUNDAYIZ”

Filiz Doğan: KESK'in işten atılan insanların hukuki, maddi, manevi yanında olması bizi rahatlatıyor. Fiili-meşru mücadelemize devam etmek zorundayız. Polisler dahi KESK'in kapısına gelip hukuki yardım dileniyormuş.

Bu süreci istediğimiz gibi aşabilirsek kazanan KESK ve sendikalarımız olacaktır. Biz de bu şekilde hem işimize geri döneceğiz hem de büyük kazanımlarımız olacak yarınlar için...

“Örgütlü bir güç ve mücadele için birliğimizi kurmalıyız”

On yıllardır kamunun tasfiyesi ve iş güvencesi dahil, kamu emekçilerinin haklarının gasp edilmesi büyük bir hızla devam ediyor. Bunların yanı sıra kamuda yaşanan kadrolaşmaya ve özellikle eğitimin alanı olmak üzere tüm kamusal alanın dinselleştirilmesi sürecine birlikte tanıklık ediyoruz. Kamu emekçilerinin ihtiyaçlarına yanıt üretmek için kurulan sendikalar, tüm bu saldırı ve tasfiyeleri deyim yerindeyse eli belinde izlediler ve izlemektedirler. Hatta kamu emekçilerinin içinde bu politikaların taşıyıcısı oldular, Truva atı olarak emekçileri içerdense fethetmeye çalıştılar, olup bitenlere kamu emekçilerini ikna etmek için ellerinden geleni yaptılar. Kamusal yaşamın dinselleştirilmesinin bizzat yürütücülüğünü yaptılar, kadroları elleriyle hazırladılar ve hatta hükümetin verdiği üç kuruş zammı çok bulup teklif edilen zammın daha altında bir orana imza attılar. Yani yandaşlıkta sınır tanımadıklarını döneden gösterdiler. Memur-Sen denilen sendika belki de sendikalar tarihinin en işbirlikçi, en yandaş, en satılık sendikası olarak gösterilebilir. Kamu-Sen ise yaşananlara karşı kontra bir sendika olarak kamu emekçilerinin şovenist histerisini beslemekle yetinmiş, Memur-Sen'in yerinde olmak için her türlü pratiği sergilemiştir. Bu iki sendikadan(!) kamu emekçileri adına bir şeyler beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır. Bunlar sarı sendika bile değildir. Kamu emekçilerinin içindeki kanserdirler ve neşterle sökülüp atılmalıdır. Bu iki sendika, 15 Temmuz sonrası yaşanan kısımlara, açığa almaları ve soruşturma terörüne karşı iktidarın yanında kamu emekçilerinin karşısında olmuşlardır. Ve hatta işi kamu emekçile-

rini jurnallemeye kadar götürmüşlerdir, “içimizdeki safralardan kurtuluyoruz” diyerek kamu emekçilerini iktidarın kucağına atmışlardır.

Peki tüm bunlar yaşanırken, 15 Temmuz öncesi ve sonrası, KESK ne yapmıştır? KESK olacakları -kamunun tasfiyesi ve kamu emekçilerine dönük saldırıları görmüş, bunlarla ilgili yığınla yazın ortaya koymuştur. Ancak aslolan “dünyayı yorumlamak değil onu değiştirmektir” tezine göre hareket etmemiş, bir örgüt olarak sadece olacakları yorumlamakla yetinmiş, asıl yapması gerekeni yani pratikte müdahaleyi ve değiştirmeyi yap(a)mamıştır. Son süreçte Eğitim-Sen'in ortaya koyduğu 3D yöntemi KESK'e hakim çizginin on yıllardır temel perspektifi olagelmıştır. Diploması-Dayanışma-Direnışten oluşan bu yöntem aslında bizlerin yıllardır söylediği uzlaşmacı-teslimiyetçi çizginin, özelde Eğitim-Sen ve genelde KESK bürokratlarının kendi ağızlarından bir itirafı olmuştur. Sosyal yıkım politikalarına, kamu emekçilerine dönük saldırılara karşı en son seçenek olarak emekçi ile kurulan para ilişkisine ve para yardımına indirgemekte, kamu emekçisine beklemeçiliği ve kendiliğindencilik öğütlemektedir. On binlerce üyesi açığa alınan, yüzlerce üyesi ihraç edilen ve on binlerce üyesine soruşturma açılan bir sendika, tüm bu olanlar karşısında direniş örgütlenmezken, direniş mevzileri yaratmaya çalışmazken, direniş yönünde irade koyamazken ve bu iradeyi kamu emekçilerine taşımazken direnişe geçen kamu emekçilerini de sahiplenmemektedir. Koskoca sendikanın gösteremedi-

ği direniş iradesini ortaya koyan kamu emekçilerinin haberlerini bile yayınlamamaktadır. Sanki direniş yokmuş gibi davranmaktadır. Hatta “işimi istiyorum” diyerek direnişe geçen emekçileri örgüt disiplinine uymamakla suçlamaktadır. Aslında KESK'e hakim zihniyet, bu tutumuyla direniş ve direnişe geçenleri meşru görmediklerini utangaç bir şekilde de olsa deklare etmişlerdir. KESK'in bu tutumu direnişe geçen emekçileri devlet terörünün açık hedefi hale getirmiştir. Onlarca kez gözaltına alındıkları halde bir destek veya kınama açıklaması bile yapılmamıştır.

Tüm bu yaşananlar kamu hareketinin önderlikten yoksun olduğunu, önderlik iddasında olanların ise uzlaşmacı-teslimiyetçi-bürokratik olduklarını, bu çizgilerinden kaynaklı saldırıları göğüsleyemediklerini, önderlik için irade ve perspektiften uzak olduklarını ortaya koymuştur.

Devrimci sınıf sendikacılığı perspektifine sahip ve bu perspektifte kamu emekçilerine önderlik edebilecek yeni bir odağa ihtiyacımız vardır. İşte bu odak için birliğimizi kurmalıyız. Yaşanan saldırılara ve kısımlara karşı direniş iradesini ve ruhunu kamu emekçilerine taşıyan, direniş mevzileri yaratmayı amaçlayan birliğimizi kurmalıyız.

Kamunun tasfiyesine dur diyebilmek, kamu emekçilerinin iş güvencesi dahil gasp edilmeye çalışılan haklarını koruyabilmek için birliğimizi kurmalıyız.

Gerçekten örgütlü bir güç ve örgütlü mücadele için birliğimizi kurmalıyız.

KAMU ÇALIŞANLARI BİRLİĞİ GİRİŞİMİ BİLEŞENİ BİR EĞİTİM EMEKÇİSİ

Türkiye’de kimya sektörünün genel özellikleri

Kimya sektörü birçok alt sektörden oluşan, farklı sektörlerle çeşitli bağlantıları olan kritik önemde bir üretim alanıdır. Kimya sektörü; petrokimya, lastik-kauçuk, plastik ve ürünleri, sağlık malzemeleri, ilaç, boya, deterjan-sabun vb, kozmetik, kimyasal maddeler, gübre, enerji gibi alt sektörlerden oluşmaktadır.

Dünya geneli üzerinden yapılan değerlendirmede kimya sektörü ilk üç sanayi dalından biri olarak yerini almıştır. Dünyada ve herhangi bir ülkede kimya sektörünün gelişimi diğer sektör ve alt sektörlerin gelişimini doğrudan etkilemektedir. Kimya sektörü hem birçok üretim alanının hammadde hem de enerji ihtiyacını karşılaması yönüyle sanayinin devamlılığının da belirleyici olma özelliğini taşımaktadır. Birçok metanın üretim aşamasında, kimya sanayi ürünü kullanılmayan ürün miktarı çok azdır.

Petro-kimya sektörü toplam sanayi alanında da önemli bir ağırlığa sahiptir. Örneğin Tüpraş ve Petkim Türkiye ekonomisinde belirleyici bir yerde durmaktadır. Kimya sektörünün yeni dönem hızlı gelişen ve öne çıkan alt sektörleri ise plastik ve ilaçtır.

TÜRKİYE’DE KİMYA SEKTÖRÜNÜN İLK EVRELERİ VE GELİŞİMİ

Kimya, Türkiye’de belirleyici bir şekilde cumhuriyet sonrası dönemde oluşan ve gelişen bir sektördür. Sektörün gelişim ivmesi, Türkiye’de sanayileşmenin artması ile doğrudan bağlantılıdır.

Osmanlı döneminde -20. yy başlarında- sabun, temizlik ürünleri vb. üreten birkaç üretim tesisinin dışında kimya sanayi tesisi bulunmamaktadır. Cumhuriyetin ilanının ardından patlayıcılar, tıp, tarım kimyasalları, deterjanlar, matbaa mürekkebi, tekstil boyalarının son aşaması üretilmeye başlandı. Türkiye’de ilk kurulan kimya fabrikaları şunlardır; Gemlik Suni İpek Fabrikası, Makine-Kimya Endüstrisi Kurumu, Bor Sanayi Tesisleri, Azot Sanayi.

1950’li yıllar ve sonrası Türkiye’de sanayileşmenin gelişmesi ile birlikte kimya sanayi de gelişim gösterdi. Türkiye’de farklı alanlarda sanayinin ve AR-GE çalışmalarının gelişmesi sektörün önünü çok yönlü şekilde açmış ve gelişimini zorunlu hale getirmiştir.

1970 ve 1980’li yıllarda rafinaj ve petrokimya alt sektörlerinde gelişim yaşanmıştır. Hammadde sağlayıcı önemli şirketler olarak Tüpraş ve Petkim’in öne

çıkması çok sayıda küçük ve orta ölçekli şirketin kurulmasını sağladı. Özellikle 1972 ile 1990 arasında Türkiye’de kimya sektöründe çeşitli küçük, orta ve büyük ölçekli fabrikalar yer almaya başladı.

Kimya sanayi 1984 yılında kabul edilen Gümrük Kanunu ile dış piyasaya açılmış, 2000’li yıllarla birlikte ihracat potansiyelini arttırarak hızlı bir büyüme göstermiştir. Türkiye kimya sanayi, üretiminin yüzde 30’unu iç piyasaya, yüzde 70’ini de dış pazarlara sunuyor.

90’ların ortasından sonra özellikle, 2000’li yıllarla birlikte sektörün büyük ölçekli kamu kuruluşlarında özelleştirmeler gerçekleşmiştir. Büyük petrol entegre tesislerinin özelleştirilmesi günümüzde de devam etmektedir.

KİMYA SEKTÖRÜNÜN YOĞUNLAŞTIĞI BÖLGELER VE SEKTÖREL DAĞILIM

Türkiye’de kimya sektörüne ait fabrikaların büyük kısmı İstanbul, İzmir, Kocaeli, Adana, Antep ve Ankara’da bulunmaktadır. Kimya sanayinin daha çok kıyı bölgelerinde yoğunlaştığını söyleyebiliriz. Marmara ve Ege bölgelerinde (İstanbul, Kocaeli, Sakarya ve İzmir illeri), tüketici kimyasalları, boya, lastik ve plastik, petrol ve petrol ürünleri üretimi; Akdeniz Bölgesi ve kısmen Karadeniz Bölgesi’nde gübre üretimi yapılmaktadır.

Kimya sektörünü iki ana grup üzerinden sınıflandırabiliriz; temel kimyasallar (ana, özgün ve özel kimyasallar denilen her türlü ürünü içermektedir), tüketici kimyasalları (nihai tüketim ürünlerini kapsamaktadır.) Temel kimyasallar; petrokimyasallar, plastik ve sentetik kauçuklar, suni elyaf, sinai gazlar, gübreler, tarım ilaçları, boya ve mürekkepler, kimyasal yapıştırıcılar. Tüketici kimyasalları ise; sabun, deterjan, kozmetik ürünleri, ilaç vb... Toplam sektör üretiminin temel kimyasallar % 80’ini, tüketici kimyasalları ise % 20’sini oluşturmaktadır.

SEKTÖRDE ÇALIŞAN İŞÇİ SAYISI

Petrol, kimya, lastik, plastik ve ilaç sektörlerinde çalışan işçi sayısı 450 bin civarındadır. İlaç firmalarına ait röprezantlar ve benzinliklerde bulunan pompacılar da sektörün çalışanı sayılmaktadır ve bu sayıya dahildir. Sektörde yaklaşık 361 bin erkek, 91 bin kadın işçi çalışmaktadır.

Sektörde çalışan işçilerin petro-kimya ve lastik alanlarını saymazsak büyük oranda örgütsüz olduğunu söyleyebiliriz. Sendikalı petro-kimya işçisi 47 bindir (45 bini erkek, 2 bin 600’ü kadın). Sektörün belirleyici iki sendikası Petrol İş ve Lastik İş’tir. Petrol İş 35 bin, Lastik İş 11 bin civarlarında üyeye sahiptir.

PETRO-KİMYA SEKTÖRÜNDE YAŞANAN SORUNLAR

Kimya sanayinin kendi içinde bütünlükten yoksun olduğunu söyleyebiliriz. Büyük petrol ve rafineri tesislerinin kendi iç süreçleri, illere dağılmış işçileri birleştiren ve birlikte davranma kültürü yaratan bir özelliğe sahiptir. Fakat bunun dışında kalan fabrikalar böylesi bir bütünlükten yoksundur.

Petrol işçileri ile otomotiv yan sanayi ürünleri üreten plastik işçilerinin veya ilaç işçilerinin öne çıkan sorun alanları farklılaşabilmektedir. Fakat sektörün genelini kesen ortak sorun alanı özellikle kimyasallara bağlı gelişen meslek hastalıklarıdır. Bunun dışında sektörde kalite çemberleri adı altında baskı ve hızlı çalışma biçimleri, uzun çalışma saatleri, iş kazası ve cinayetleri, mobbing, özelleştirme, güvencesiz çalışma biçimleri, sendikasılaştırma gibi sorunlar da yaygın olarak görülmektedir.

Yararlanılan kaynaklar:

*Kimya Sektörü, İstanbul Sanayi Odası, Aralık 2004

*Dünya ve Türkiye’de Kimya Sektörü, Petrol İş Sendikası, Ağustos 2011

*Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, 2015 Temmuz

Kölelik düzeninin hüküm sürdüğü bir iş kolu: Tekstil

İnsan hayatı için temel gereksinimler arasında yer alan giyim, sermaye düzeni içinde büyük, yaygın ve rahat bir sömürü alanı olma özelliği taşıyor. Kadın ve çocuk emeğinin üretim sürecine en geniş biçimde katıldığı, en yoğun olarak sömürüldüğü bir alan tekstil. Genel açıdan, Türkiye'yi ucuz işçilik cenneti kılan, yerli ve yabancı sermayenin ilgisini yoğunlaştıran bir alan.

Türkiye'de istihdam açısından resmi kayıtlara göre tekstil ikinci işkolu. Buna rağmen sendikali ve örgütlü işçi sayısı oldukça düşük. Bu nedenle tekstil, sermayenin saldırılarını en geniş ve kolayca hayata geçirebildiği bir işkolu özelliği de taşıyor. Çalışma koşullarının esnek ve kuralsızlığının en açık ve yaygın biçimde görüldüğü iş kollarından biridir tekstil.

Tekstil sektörü, son yapılan işkolu kapsam değişikliğiyle dokuma, deri ve tekstil ürünlerini barındıran geniş bir alanı kapsıyor. Bu nedenle çalışma biçim ve koşulları bakımından çeşitlilik barındırıyor. Mesai uygulaması nedeniyle 13-14 saatlik çalışma neredeyse normal çalışma saatine dönüşmüş durumda. Uzun çalışma saatleri ve düşük ücretler işçilerin öne çıkan sorun alanlarını oluşturuyor. Performans uygulamasıyla işçiler son nefeslerine kadar çalıştırılıyor. Tuvaletlere gidiş dahi kontrollü. Taşeron, fason, gündelikçi, çağrı üzerine, parça başı çalıştırma, eve iş verme olarak bilinen esnek çalışma türleri alışılmış durumdaki çalışma biçimleri durumunda.

Tekstil işçilerinin örgütsüzlük tablosu ve üretim sürecindeki yüksek parçalılığa paralel olarak, ücret gaspı ve işten çıkarma da tekstil patronlarının keyfi düzeninin temel bir parçası. Bunlara göçmen ve çocuk işçiliği de eklenince, sermaye sahipleri için adeta bir sömürü cenneti durumunda tekstil alanı.

Tekstil sektöründe işçi sağlığı açısından da ciddi sorunlar yaşanabiliyor. Kot kumlamada çalışan tekstil işçilerini bek-

leyen Silikozis başlıca bir gösterge. Genel olarak havasız ortamlarda, uzun süre aynı biçimde çalışma ve ürünlere kimyevi müdahale aşamaları işçilerin sağlığını tehdit eden başlıca sorunları oluşturuyor.

Kadın emeğinin fabrika, atölye ve ev işçiliği biçimde sömürüldüğü geniş bir alan olan, tekstil sektöründe cinsel taciz ve mobbing gibi saldırılar da kol geziyor.

Tekstil işkolu işçiler açısından tam bir kölelik düzeni. Düşük ücretlerin verildiği işkolunda biraz daha fazla ücret elde edebilmek için işçiler mesaiye kalmakta veya ek olarak aynı işkolunda farklı işyerinde, fasonda veya gündelikçi olarak çalışmakta. Tekstilde çalışan göçmen işçilerin çalışma ve yaşam koşulları ise çok daha ağır bir tablo çiziyor.

Elbette sermaye sahipleri bu koşullarla yetinmemiş. Son dönemde yapılan yeni düzenlemeler üzerinden görüldüğü gibi sömürü çarkını sürekli olarak esneklik ve kuralsızlıklarla büyütme devam ediyorlar. Özel İstihdam Büroları adı altında gerçekleştirilen işçi simsarlığı bunlardan bir tanesi. İşçilerle iş vaadiyle ilişkiler, komisyon üzerinden çalışan bu yerler, işçi alıp-satan simsarlık faaliyeti yürütmektedir.

Bu uygulamaya paralel olarak, İŞKUR İşbaşı Eğitim Programı uygulaması da devlet eliyle işçi kiralınması anlamına gelmektedir. Her iki uygulama da, kısa dönemli çalışmayı getirerek, işten çıkarmayı kolaylaştırıp, kıdem ve ihbar tazminatı yükünden patronları kurtarmaktadır. Çalışma hayatında işçilere fiilen dayatılan bu uygulamalara yasal zemin getirilerek, patronlar rahatlatılmaktadır.

Ayrıca, İŞKUR İşbaşı Eğitim Programı'yla "beleş işçilik" hizmeti sunulacak, patronların işçi ücreti ödeme ve sigorta primi yükümlülüğü kaldırılıyor ve tüm bunlar devlet tarafından karşılanıyor.

Kısacası tekstil patronlarının kuralsızlıkları, yeni yasalarla birlikte daha da pervasız bir hal almış bulunuyor.

Olağan dönemlerde bile sıkça rastlanan atölye ve fabrika kapatmaları, işçi çıkartma, ücret ve hak gaspları bu uygulamalarla daha da yaygınlaşacak. Son bir yılda iflas erteleme yöntemiyle fabrika kapatılarak, işçilerin haklarını gasp eden, sermayelerini farklı alanlara kaydıran tekstil patronlarının yaptıkları, yapacaklarının en açık örneğidir.

Hali hazırdaki ekonomik krizin faturasını öncelikle tekstil işçilerinin işten atılma, ücret ve hak gasplarıyla ödedi-

ğini görmekteyiz. Son bir yıl içerisinde 3 bin sendikali tekstil işçisi tasfiye edildi. Kırklareli'nde 200 kişinin çalıştığı AYPATEKS'te 135 işçi ücret ve hakları gasp edilerek işten atıldı. Uğur Konfeksiyon'da 'daralma' gerekçe gösterilerek sendikali işçiler işten çıkarıldığı halde patron İŞKUR İşbaşı Eğitim Programı üzerinden işçi çalıştırmaya devam ediyor. Mersin Serbest Bölge'de bin 500 işçi ücretsiz izne çıkarıldı. Bunların yanında birçok il ve ilçede tekstil işçileri hakları gasp edilerek kapı önüne kondu.

Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği Başkanı ve Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Hazır Giyim ve Konfeksiyon Meclisi Başkanı Şeref Fayat'ın şu açıklaması da sermayenin niyetini açıkça gösteriyor: "Müşterileri getirmekte zorlandığımız bir dönem yaşıyoruz. Maliyetler sürekli artıyor. 2017 hiç kolay bir yıl olmayacak. Maliyetler düşürülmezse en vahimi de işçi çıkarmalar başlayacak."

Tüm bu tabloya baktığımızda; performans dayatmaları, uzun çalışma süreleri, düşük ücretler ve işten çıkarmanın yoğun olarak yaşandığı tekstil işkolunda, tam bir kölelik sisteminin hüküm sürdüğünü açıkça görebiliriz.

Uğur Konfeksiyon'da işten atılan işçiler fabrika önündeydi

Uğur Konfeksiyon patronunun sendika düşmanı tutumlarına karşı işten atılan işçiler 2 Aralık günü de faaliyetlerine devam etti. Öğle saatlerinde Uğur Konfeksiyon önüne giden işçiler, önlüklerle öğle paydosuna çıkan arkadaşlarını karşıladı. Bazı işçilerle sohbet edilirken, bazı işçilerse yönetimin kendilerine uy-

guladığı baskıdan dolayı selam vererek geçtiler. 75 adet DEV TEKSTİL bülteni işçilere dağıtıldı. Daha sonra büfele giden işçiler sanayi sitesindeki farklı fabrikalardan işçilerle sohbet etti. İşçiler sohbetlerde Uğur Konfeksiyon işçilerinin mücadelesini DEV TEKSTİL sayfasından takip ettiklerini dile getirdi.

UĞUR KONFEKSİYON'DAN DİRENİŞİ BİTİRME "RÜŞVETİ"

Öte yandan Uğur Konfeksiyon yöneticilerinin atılan işçileri arayarak mücalededen vazgeçirmeye çalıştığı kaydedildi. Gazetemize konuşan işçiler bunun

bir nevi rüşvet olduğunu söyleyerek "Biz onurlu işçileriz. Üç kuruşluk kişisel çıkar için haklı mücadelemizden vazgeçmeyiz" dedi.

Tek çözümün sendikali olarak işe iade edilmeleri olduğunun altını çizen işçiler, onur kırıcı dayatmaların son bulması gerektiğini, bunun tek yolunun da işçilerin birlik olmasından geçtiğini vurguladı.

Ege İşçi Birliği Genel İşçi Meclisi toplandı

5 Aralık günü Ege İşçi Birliği'nin (EİB), gerçekleştirdiği 4. Genel İşçi Meclisi'nde siyasal gelişmeler ve işçi sınıfının tablosu ele alındı. Meclis toplantısına değişik bölge ve sektörlerden işçiler katıldı. Meclis toplantısına ilk defa katılan işçiler olması nedeniyle açılış konuşmasında EİB'in misyonu ve çalışmaları hakkında bilgi verildi.

"KRİZİ NASIL ELE ALMAYIZ, NE YAPMALIYIZ?"

Bir metal işçisi tarafından kriz gündemiyle yapılan sunumda; TV kanallarında döviz kuru, cari açık vb. terimlerle birlikle haberler yapıldığı ancak bu anlatım-

ların işçilere yabancı kaldığı ifade edildi. Asıl önemli olanın işçilerin krizin nedenlerini ve krizi kimin yarattığını anlaması olduğuna vurgu yapıldı, mücadele etmenin önemine işaret edildi.

Ardından fabrikalarda yaşanan örnekler ve tartışmalar üzerine canlı sohbetler gerçekleştirildi. Birçok işçi söz alarak düşüncelerini paylaştı.

SEMPOZYUM TARTIŞILDI

Arkasından daha önce karara bağlanan sempozyum ile ilgili gündeme geçildi. Değişik alanlarda faaliyet gösteren yerel işçi oluşumlarını bir araya getirmek, hem mevcut sorunları hem de farklı ye-

rellerdeki deneyimleri paylaşmak amacıyla sempozyum düzenleme fikrinin gündeme geldiği söylendi. Gerçekleştirilecek etkinliğin hem sınıf hareketine yeni bir soluk katacağı hem de söz konusu yerel işçi oluşumları arasında dayanışma ve ortak davranma zeminini güçlendireceği vurgulandı.

Son olarak yakın dönemde İZBAN grevi, Petkim-Tüpraş TİS süreci ve yaşanan eylemler ve tepkiler, EMİS-Birleşik Metal-İş arasındaki TİS süreciyle greve yaklaşan metal işçilerinden yansıyanlar üzerinden yapılan tartışmalarla işçi sınıfının bir hak arama girişiminde daha kararlı olduğu tartışıldı.

Tofaş'ta işçi kıyımı sürüyor

Tofaş'ta işçi kıyımı devam ediyor. Tofaş yönetimi ve Türk Metal işbirliğiyle önde duran işçiler birer birer ayıklanmaya çalışılıyor. Son olarak birkaç gün içerisinde Çelik-İş üyesi iki işçi ve TOMİS Genel Merkez yedek üyesi olan bir işçi "performans" bahanesiyle işten atıldı.

Kıyımın ardından Metal İşçileri Birliği (MİB) açıklama yaparak işçilere kıyım karşı dik durma, mücadele etme ve işçilerin birliğini sağlamlaştırma çağrısı yaptı. Tofaş yönetiminin fabrikayı diken-

siz gül bahçesine çevirmeye çalıştığına değinilerek Türk Metal çetesi ve yönetimin işçinin sırtından kazanmaya devam etmeyi hesapladığı belirtildi. "Ama ne yaparlarsa yapsınlar boşuna, Tofaş işçisi teslim olmayacak" denilen açıklamanın devamında şu ifadeler yer aldı:

"Tofaş işçisi arkadaşlar! Bu gidiş nereye? Daha ne kadar suskun kalacağız! Sıranın bize gelmesini mi bekliyoruz! Bugün değilse ne zaman!"

"Unutmayalım daha önceki kıyımlar

Patron sendikal yetkiye itiraz etti

İşçilerin sendikalaşmasına tahammül edemeyen ve işten atma saldırısını devreye sokan Günsan Elektrik patronu şimdi de sendikal yetkiye itiraz etti.

Günsan'da direnişin 23. gününde (7 Aralık 2016) fabrika yönetimi yetkiye itiraz etti. Duruma tepki gösteren işçiler çay ve yemek aralarında topluca bahçeye inerek sloganlarla durumu protesto etti. "Direnen direne kazanacağız!", "Gün gelecek devran dönecek Günsan işçiyi hesap verecek!", "Atılan işçiler geri alınsın!" sloganları, alkış ve ıslıklarla durumu protesto eden işçiler, ayrıca direniş halaylarıyla morallerinin iyi olduğunu ve direneceklerini gösterdiler.

İşçilerin geri alınmaması, sendikal yetkinin tanınmaması durumunda üretimden gelen güçlerini göstereceklerini her fırsatta belirten işçiler, yapılacak toplantının ardından eylemlerine devam edecekler.

İşçilerin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmesinin ardından 6 işçiyi işten atan Günsan yönetimi, daha sonra sendikayla görüşmüş ancak atılan işçileri almayarak bunun bir oyalama olduğunu ortaya koymuştu.

Şirvan'da bir işçinin cenazesine daha ulaşıldı

Siirt'in Şirvan İlçesi'nde, Ciner Holding'e bağlı Park Elektrik AŞ'ye ait bakkır madenindeki göçükte toprak altında kalan 4 işçiden birinin daha cansız bedenine 7 Aralık'ta ulaşıldı.

Toprak altında kalan 16 işçiden 12'sinin cenazeleri daha önce çıkarılmıştı. Gece saatlerinde devam eden arama çalışmaları sonucunda bir işçinin daha cenazesi çıkarıldı. Siirt Devlet Hastanesi'ne kaldırılan cenazede yapılan inceleme sonucu cenazenin Nusret Beyazalma'ya ait olduğu belirlendi.

karşısında gerekli tepki verilseydi işler bu noktaya asla gelmeyecekti. Bu işçi düşmanları tepki verilmediği için azıttıkça azıtıyorlar.

"Bugün hâlâ Türk Metal'e geçmeyenler atılır yarın sıra Mayıs ayında mücadelede yer alanlara gelir. Çünkü işçiden ölesiye korkan bu hırsızlar, direnişe katılmanın onurunu yaşamış her işçiden korkuyorlar. Böyle işçilerin varlığı onlar için bir tehlike, bu nedenle kendimi kurtarayım düşüncesinin hiçbir karşılığı yok.

"Bunun için dik durmaktan, mücadele etmekten, birliğimizi yeniden sağlamlaştırmaktan başka çaremiz yok."

Birleşik Metal-İş'e Gebze'de OHAL yasağı

Birleşik Metal-İş ile EMİS arasında süren toplu sözleşme sürecinde önemli bir yerde duran General Electric ve Schneider fabrikalarının bulunduğu Gebze'de, süreç hakkında yapılmak istenen toplantıya OHAL yasağı gerekçe gösterilerek "izin" verilmedi.

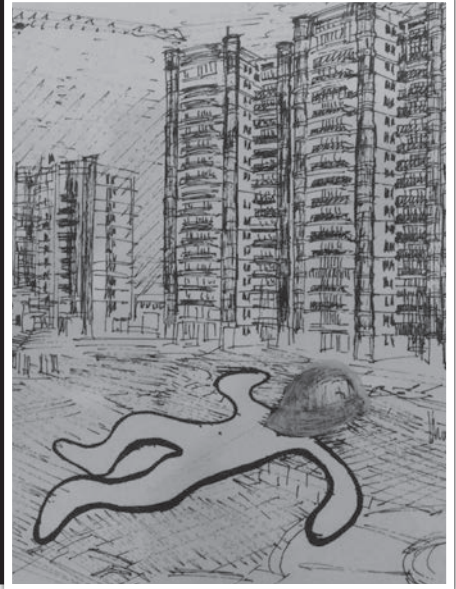
Birleşik Metal-İş Gebze yönetiminin 11 Aralık'ta, Zümrüt Düğün Salonu'nda gerçekleştirmek istediği toplantı için Gebze Kaymakamlığı'na yaptığı başvuru, Kocaeli Valiliği'nin 4 Kasım tarihinde il geneli için duyurduğu OHAL yasağı baha-ne edilerek reddedildi.

Birleşik Metal-İş'e gönderilen belge-

de şu ifadelere yer verildi:

"Terör örgütlerinin planlarının bertaraf edilmesi, tesis olunan huzur ortamı ile Milli Güvenlik ve Kamu düzeninin bozulmaması, Cumhuriyetin temel nitelikleri, devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğü, başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması amacıyla; Devlet Kurum ve Kuruluşlarının program ve etkinlikleri, resmi bayram, resmi anma günleri, resmi mahalli kurtuluş günleri, resmi tören ve kutlamalar ile bu kurumların düzenleyeceği gelenek veya göreneklere göre yapacakları programlar, spor faaliyetleri ile bilimsel, ticari ve ekonomik amaçlar-

la yapılan toplantılar hariç olmak üzere; 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununun 17. Maddesi, 5442 sayılı İl İdaresi Kanununun 11/C maddesi ve 2935 sayılı Olağanüstü Hal Kanununun 11/m maddesine istinaden ilimiz genelinde her türlü 'Açık ve kapalı toplantı, gösteri yürüyüşü, basın açıklaması, çadır kurma, stant açma vb.' eylem ve etkinliklerin, 05.11.2016-31.12.2016 tarihleri arasında il genelinde, Valilik Makamınının 04.11.2016 tarih ve 2016/2214 sayılı kararı ile yasaklandığından toplantı talebiniz olumlu değerlendirilmemektedir."

11 ayda en az 1816 işçi iş cinayeti kurbanı

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, Kasım ayında yaşanan iş cinayetlerine ilişkin raporunu açıkladı. Rapora göre, Kasım ayında en az 190 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. 2016'nın 11 ayında ise 1816 işçi iş cinayetlerinin kurbanı oldu.

KASIM AYINDA EN AZ 190 İŞÇİ YAŞAMINI YİTİRDİ

OHAL koşullarında yaşanan aylık iş cinayeti ortalamasının yüzde 15 artış gösterdiği belirtilen rapora göre; Ocak ayında en az 119 işçi, Şubat ayında en az 144 işçi, Mart ayında en az 160 işçi, Nisan ayında en az 172 işçi, Mayıs ayında en az 127 işçi, Haziran ayında en az 210 işçi, Temmuz ayında en az 169 işçi, Ağustos ayında en az 206 işçi, Eylül ayında en az 150 işçi, Ekim ayında en az 169 işçi, Kasım ayında ise en az 190 işçi yaşamını yitirdi.

OHAL DÖNEMİNDE İŞ CİNAYETLERİ ARTTI

Raporda ayrıca "Zaten kötü olan işçi sağlığı ve iş güvenliği koşulları daha da kötüleşti. OHAL ilanı ile beraber iş cinayetleri yüzde 15 artış gösterdi" ifadelerine yer verildi.

EN ÇOK ÖLÜM ŞİRVAN'DAKİ MADENDE GERÇEKLEŞTİ

Raporda Kasım ayında iş cinayetlerinin yüzde 80'inin inşaat, taşımacılık, tarım, maden, ticaret ve belediye altı işkollarında gerçekleştiği, en çok işçi ölümünün halen işçilerin göçük altında bulunduğu Siirt'te yaşandığı da belirtildi.

Şirvan'da sağ kurtulanlar işten atıldı

Siirt'in Şirvan ilçesinde Ciner Holding'e ait maden sahasında yaşanan katliamdan sağ kurtulan işçiler işten atıldı. İşçiler, "Telefonla arandık, 'artık işe gelmeyin işten çıkarıldınız' dediler ve bir şey dememize fırsat vermeden telefonu kapattılar" dedi.

Evrensel gazetesinden Hasan Akbaş'ın haberine göre, maden sahasında

işçi sayısı azalırken taşeron işçilerin kaldığı koğuşlar boşaldı. İsmi vermek istemeyen bir işçi, "Yüzlerce işçiyi işten attılar. Herkes göçünü alıp köyüne döndü. Sadece 30-40 işçi kaldı, onlar da arama çalışmaları için bırakıldı. İşten çıkarmalarla ilgili gerekçe bildirilmedi ama şirket yetkilileri eskisi gibi buralara gelmiyor. Ana firma yöneticileri de yok. Burası iş-

sızlaştı. Bir yetkili, 'İşler karışık, madenin ne olacağı belli değil' demiş" dedi.

Başka bir işçi de, "Telefonla arandık, 'artık işe gelmeyin işten çıkarıldınız' dediler ve bir şey dememize fırsat vermeden telefonu kapattılar. Tazminat ve benzeri haklarımız da verilmedi, ne olacağıyla ilgili bir şey söylenmedi" dedi.

2017 TİS sürecine doğru...

Metal işçisi kadınlar, sorunları ve talepleri

Metal sektöründeki son incelemeler ve istatistikler, sektördeki kadın işçi sayısının geçmişe nazaran arttığını gösteriyor. Bu artışın gerisinde kadınların ucuz işgücü olarak görülmesi yer alıyor. Toplumsal yükümlülükleri gereği, ev ve çocuk bakımını da üstlenen kadın işçiler yedek işgücü olarak görülüyor. Daha fazla kar elde edebilmek için kadınların sektörde daha fazla istihdam edilmesi, aynı zamanda işçi ücretlerinin aşağı çekilmesi amacını da taşıyor. Özellikle otomotivin dev sermaye grupları kadın işçi kotasını yükseltme kararlarını kamuoyuna duyurmuştu. Patronlar, sermaye devletinin sağladığı imkanlardan sonuna kadar faydalanıyorlar. Hatırlanacağı üzere, 2011 yılında getirilen torba yasa ile genç işçiler ve kadınlar için istihdam teşviki ile, patronların ödemesi gereken primlere indirim getirilmişti. Bu teşviklerden patronlar azımsanmayacak kârlar elde ettiler.

Sadece bu da değil... Son bir kaç yılda yoğunlaşan kapsamlı saldırılar önce kadın işçileri etkiledi ve etkilemeye devam ediyor. Güvencesiz ve esnek çalışmanın yaygınlaşması genel bir çalışma biçimi haline gelirken, kadın istihdamını artırma adına kadın işçilere esnek çalışma dayatılıyor ve dahası esnek çalışma biçimleri, kadın işçilerin toplumsal yükümlülükleri gerekece gösterilerek meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Son olarak kiralık işçilik yasası da bu şekilde meşrulaştırıldı. Kadınların çocuk bakımı gerekece gösterilerek, yarı zamanlı çalışma bir hak olarak sunuldu. Sözde "kadınların korunması" adına, her türlü kuraldışı çalışmanın önü açıldı. Halihazırdaki ekonomik kriz, tüm işçileri derinden etkileyeceği gibi, kadın işçileri de öncelikli olarak sarsacak ve ilk işten çıkartılanlar ise geçmişte yaşadığı gibi kadın işçiler olacak.

Metal sektöründe TİS süreci, sınıf mücadelesinin sadece uğraklarından biridir. Aslanan metal işçisi kadınların, sınıfının bir parçası olarak, sömürüye son verme mücadelesinde yerini almasıdır.

Bu temelde metal işçisi kadınların mücadele taleplerini somutlayacak olursak;

* Güvencesiz ve esnek çalışma yasaklanmalıdır!

Metal sektöründe yaygınlaşan esnek ve güvencesiz çalışma, kadın işçiler üzerindeki çifte sömürüyü daha da de-

rinleştiriyor. Ford, Renault, Hyundai gibi otomotiv devlerinde yaşandığı gibi, kadın işçiler taşeron şirketlerde ve vasıfsız işlerde çalıştırılıyor. Patronlar için ucuz işgücü olarak görülüyor, istenildiği anda işten çıkartılıyor.

Taşeron çalışma, kiralık işçilik, ev eklenli çalışma gibi, esnek çalışmanın tüm biçimlerinin yasaklanması kadın işçilerin de temel taleplerinden biridir. TİS kapsamında ise, esnek çalışmanın her türlü biçiminin yasaklanmasına ilişkin hükümler konulmalıdır.

* "Eşit işe eşit ücret" ödenmelidir!

Kadın işçiler, erkek işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen aynı ücreti alamadıkları gibi, sektörde kalifiye sayılacak yüksek ücretli alanlardan uzak tutuluyor. Kapitalistler, kadın işçileri "yedek işgücü" olarak görüyor, ücret politikasını buna göre belirliyor ve bu durum kadın işçilere kanıksatılmak isteniyor. Oysa kadın işçiler de üretimde etkin bir rol oynuyor. Öte yandan kadın işçilere düşük ücret dayatılıyor ve bu tüm işçi ücretlerini alta doğru çekmenin gerekece yapılmak isteniyor.

Bu yüzden "eşit işe eşit ücret" kadın işçilerin temel talebi olmalıdır.

* Teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektiği zorunlu durumlarda gece çalışması yasaklanmalıdır!

Bilimsel araştırmalar, sağlıklı insanların bile gece çalışmasından dolayı pek çok sağlık sorunu yaşadıklarını ortaya koyuyor. Araştırmalara göre, vardiyalı çalışmanın beynin erken yaşlanmasına ve beyin fonksiyonlarının körelmesine neden olduğunu ispatlamıştır. Gece çalışması hamile ve doğum yapan kadınları daha yoğun sağlık sorunlarıyla karşı karşıya bırakıyor.

Teknik nedenler ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlarda dışında tüm kadın ve erkek işçiler için gece çalışmasının (22.00-6.00 arası) yasaklanması, zorunlu gece çalışmasında 4 saat sınırı getirilmesi için mücadele yükseltilmelidir.

Mevcut yasalarda gece çalışması kadın işçilerin hamilelik dönemi ve doğum sonrasında bir yıl yasak olmasına rağmen, bu hak patronlar tarafından ihlal edilmektedir. Kadın işçiler üzerindeki zararlı etkilerinden dolayı öncelikle hamilelik ve doğum sonrası dönemde gece

çalışmaması hakkına sahip çıkılmalıdır.

* Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalışması yasaklanmalıdır!

Patronlar, kâr hırsıyla kuralısızca sömürebilmek için, işçi sınıfının kazanılmış haklarını da bir bir ellerinden alıyorlar. 2008 yılında hazırlanan iş sağlığı ve güvenliği kanun taslağı gerekece gösterilerek, patronlara kimi sınırlamalar getiren "ağır ve tehlikeli işler yönetmeliği" 2013 yılında yürürlükten kaldırıldı. Bu düzenlemeyle birlikte çalışma yasağı olan pek çok işte de kadınların çalışmasının önü açılmış oldu. Aynı zamanda, kadınların regl izninin hukuki zemini de ortadan kaldırıldı.

Ağır ve tehlikeli işler kadın işçilerin önemli sorunlarından biridir. Zira kadın sağlığının yanısıra çocuklarını da olumsuz etkilemektedir. Dolayısıyla bu talep de işyerlerinde mücadele konusu edilmelidir.

* Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin olmalıdır!

Anne ve çocuk sağlığı için doğumdan önce ve sonra 3'er aylık izin, tıbbi bakım ve yardım sağlanmalıdır. Aynı şekilde geçtiğimiz yıl yarı zamanlı çalışmayı kabul eden yasal düzenlemeyle birlikte kadınların süt izni gasp edildi. Doğum izinleri ile birlikte süt izni hakkı, işyerlerinde mücadeleye konu edilmeli ve toplu iş sözleşmesinde yerini almalıdır.

* Nitelikli, ücretsiz kreş ve çocuk bakımı sağlanmalıdır!

Yönetmeliklere göre, 150'den fazla kadın işçi çalıştıran işyerlerinde kreş ve emzirme odalarının bulundurulması zorunludur. Ama kapitalistlerin "daha çok kâr" hırsı nedeniyle uygulanmamakta ve devlet tarafından da denetlenmemektedir.

Çocuk bakımı, kadın işçilerin en büyük sorunlarından biridir. Kreş, sadece kadın işçilerin değil erkek işçilerin de talebidir. Fabrikalarda kadın-erkek ayrımı yapmadan çalışan işçi sayısına yetecek şekilde nitelikli, ücretsiz kreş ve emzirme odaları talebi yükseltilmelidir.

* Regl dönemlerinde kadın işçilere ücretli izin verilmelidir!

İşçi sınıfının kazanılmış haklarını adım adım gasp eden sermaye sınıfı, 2013 yı-

linda "ağır ve tehlikeli işler yönetmeliğiyle" birlikte kadın işçilerin regl izninin kaldırılmasını da kaldırdı. İptal edilen yönetmelikte regl dönemi 5 gün olarak hesap edilmekte idi. Kadın sağlığını olumsuz etkileyen ve bir çok soruna yol açan regl dönemlerinde ücretli izin kullanılması talebi yükseltilmelidir. Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube'de örgütlü olan Valfsan fabrikasında imzalanan sözleşmede kadın işçiler, yasağı delerek ayda 1 günlük regl izni kazandılar. Örnek teşkil eden bu kazanımı, metal işçisi kadınlar başta olmak üzere tüm kadın işçiler mücadeleye konu etmelidir.

* Mobbing son bulmalıdır!

Çalışma koşullarının ağırlığının yanı sıra bu koşulları iyiden iyiye çekilmez kılan psikolojik baskı, şiddet ve taciz gün geçtikçe artmaktadır. Ataerkil kültürün de etkisiyle kadının cinsel kimliğine yönelik taciz, küfür ve hakaretler ise yaygınlaşmaktadır. Bunu, patronlar ve temsilcileri, kadınlar üzerinde baskıyı arttırmanın bir aracı olarak kullanmaktadır. Ne yazık ki, bu türden saldırılar sınıf bilinci taşımayan çalışma arkadaşları tarafından da uygulanabilmektedir.

İşyerlerinde mobbingin her türünün son bulması için mücadele yükseltilmelidir.

* 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ücretli izin günü olmalıdır!

Çoğunluğu kadın olan New Yorklu dokuma işçilerinin mücadelesiyle kazanılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, kadın/erkek işçiler için ücretli izin günü olmalıdır.

MATA, Valfsan ve Mega Plast fabrikalarında yapılan sözleşmelerde 8 Mart kadın işçiler için ücretli izin ilan edildi. İşçi sınıfının bu kazanımı sahiplenilmesi ve büyütülmesidir.

*

Metal işçisi kadınların talepleri, aynı zamanda tüm metal işçilerinin talepleridir. Bu taleplerin işyerlerinde ortak mücadele taleplerinin içinde yer alması kadın ve erkek işçilerin birleşik mücadelesinin büyütülmesini sağlayacaktır.

Son olarak; bu taleplerin kazanılması için taban örgütlülükleri kurulmalı ve güçlendirilmelidir. Kadın işçiler de bu taban örgütlerinde aktif bir şekilde yer almalı, yedek güç değil, mücadelenin öznesi olduğunu göstermelidir.

25 Kasım'ın ardından...

İşçi-emekçi kadın çalışmasına yüklenelim!

Kadına yönelik şiddetin her yönüyle boyutlanıp arttığı, bununla birlikte OHAL uygulamaları ile tüm toplumsal muhalefetin susturulmak istendiği bir süreçte, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle sokaklara çıkıldı. Eylem alanlarında ve etkinliklerde kadına yönelik şiddete, gericiliğe ve sömürüye karşı direniş sesleri yükseltildi. Ülkenin birçok yerinde sokağa çıkılırken, kimi yerlerde eylemler devlet terörü ile engellendi. Yapılan eylem ve etkinliklerde AKP gericiğine karşı öfke ön plandaydı. Bunda, AKP tarafından gündeme getirilen ve toplumsal tepki nedeni ile geri çekilen "tecavüz yasasının" payı oldu. Zira bu gerici yönergeye karşı özellikle kadınlar net bir tutum ortaya koymuş, yapılan eylemler ile kadın hak ve özgürlüklerine sahip çıkmış ve AKP geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Cinsel istismar önergesine karşı yapılan eylemlere anlamlı bir katılım olduğu söylenebilir. Çoğu yerde karma katımlı eylemler olması da ayrıca önemlidir. Önerge karşıtı eylemler vesilesiyle toplumun üzerine örtülmek istenen ölü top-rağı bir nebze de olsa kaldırıldı, AKP'ye geri adım atılmış olması ise toplumsal muhalefet açısından önemli bir kazanım oldu.

25 Kasım gündemli eylemlerde ise gericiliğe ve şiddete karşı öfkenin yansıdığı, ancak önerge gündemli eylemlere nazaran kitle katılımının daha zayıf kaldığı görüldü. Mevcut tabloda OHAL baskıları, eylem yasaklamaları, Kürt hareketine yönelik ciddi saldırılar, vekillerin tutuklanması, kayyımların atanması, kamu emekçilerine, akademisyenlere yönelik ihraçlar, gazetecilere yönelik saldırılar, örgütlü güçlere yönelik devlet terörü gibi etkenler 25 Kasım gündemli eylemlere de yansımıştır. Tüm bunlarla birlikte pek çok ilde eylemler gerçekleştirilmiş, sokaklarda 25 Kasım gündemleştirilmiş, kadına yönelik şiddet ve gericiliğe karşı ses çıkarılmıştır.

Son dönemde yaşanan eylemli süreçler kadınların AKP gericiğinin politikala-

rina karşı mücadelenin önemli bir dinamiği olduğunu bir kez daha göstermiştir. Ancak bu dinamiğin sınıf zemininde kendini henüz dışa vurmadığını belirtmek gerekir. Gericiğin ve şiddetin her çeşidini, emek sömürüsüyle birlikte derinden yaşayan kadın işçilerin tepkilerini ifade edecek örgütlü kanallardan hâlâ uzak olduğu bir kez daha görülmüştür. Bu tablo işçi-emekçi kadın çalışmamız açısından önümüzdeki sürecin temel görevlerine de işaret etmektedir.

Önümüzdeki süreçte OHAL uygulamalarının, kirli savaş politikalarının, artan şiddet ve gericiğin içten içe biriktirdiği tepkilere ekonomik krizin neden olacağı etkiler eklenecektir.

2017'de işçi ve emekçi kadınları düşük ücretler, işten atılmalar, hayat pahalılığı, artan yoksulluk ve yine tüm bunların döne döne üreteceği şiddet ve gericilik sarmalı beklemektedir.

2017'de ekonomik krizin neden olduğu sorunları giderek ağırlaşacaktır. Önümüzdeki süreçte sermaye krizin fa-

turasını işçi ve emekçilere yüklemesi hesabında olacak, bundan da en çok işçi ve emekçi kadınlar etkilenecektir. Bilindiği gibi ekonomik kriz vesilesiyle artacak olan işsizliğin, hayat pahalılığının, düşecek olan ücretlerin en çok mağdur ettiği kesim kadınlar olmaktadır. Yine ilk işten çıkarılan ya da esnek ve güvencesiz çalışmaya zorlanan kadın işçiler olacak, yine artan yoksulluğun ceremesini ilk kadınlar göğüsleyecektir.

Bu ekonomik bunalım ortamında her zaman olduğu gibi toplumdaki şiddet oranları artacak, kadınlar her zaman olduğu gibi bu şiddetin hedefinde olacaktır. İşsizliğin, yoksulluğun neden olduğu bunalım ortamlarında cinnet vakaları artacak, iş bulamayan ancak ihtiyaçları gün be gün artan yoksul kesim yozlaşmanın derin çukuruna daha çok itilecek, tüm bunların faturası kadınlara şiddet, taciz, tecavüz vb. olarak geri dönecektir. Bununla birlikte sermaye düzeni, toplumu "kaderlerine" boyun eğdirmek için gericilik odaklarına daha çok ihtiyaç duyacak, zaten giderek artan gericiğin önü sonuna kadar açılacaktır. Tarikat ve cemaatlerin yoksul emekçileri nasıl bir cendereye aldığı gelinen Türkiye tablosunda çok açıktır.

Bu dönem içerisinde sermaye devletin baskı ve zorbalığının tırmanacağı-

dan kuşku etmemek gerekir. Zira ekonomik krizi bir avuç sermayedar atlatsın, faturayı milyonlarca yoksul ödesin diye devlet terörünün dozu daha arttırılacaktır.

Tüm bu sorunlar kuşkusuz ki kendi karşıtı da yaratacaktır. Toplumsal mücadele dinamikleri büyürken bu tablonun en mağduru olan kadınların sesinin daha önce ve daha gür çıkacağını yine tarihsel deneyimlerden görmekteyiz. Yeter ki bu mücadele potansiyelini açığa çıkarabilelim. Yeter ki işçi ve emekçi kadınlara kendilerini saran kölelik zincirlerini gösterebilelim. Bu açıdan çok da geriye gitmeye gerek yok. Haziran Direnişi'nde emekçi kadınların en önlere ve cesurca barikatlarda mücadele ettiği günleri unutmamak. İşçi direnişlerinde, eylem alanlarında özgürleşen kadınların ne büyük bir enerjiye sahip olduğunu da...

Tüm bu nedenlerle, önümüzdeki süreçte işçi/Emekçi Kadın Komisyonları olarak bizlere önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. AKP gericiğine, baskılara, artan sömürüye, işsizliğe, hayat pahalılığına karşı içten içe biriken tepkileri örgütleyebilme ve kadınların çifte sömürü altında baskılanan enerjilerini mücadeleye katma görevi bizleri beklemektedir.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

AKP gericiğine, baskılara, artan sömürüye, işsizliğe, hayat pahalılığına karşı içten içe biriken tepkileri örgütleyebilme ve kadınların çifte sömürü altında baskılanan enerjilerini mücadeleye katma görevi bizleri beklemektedir.

Kadınlar ve kapitalizmin vahşi yüzü

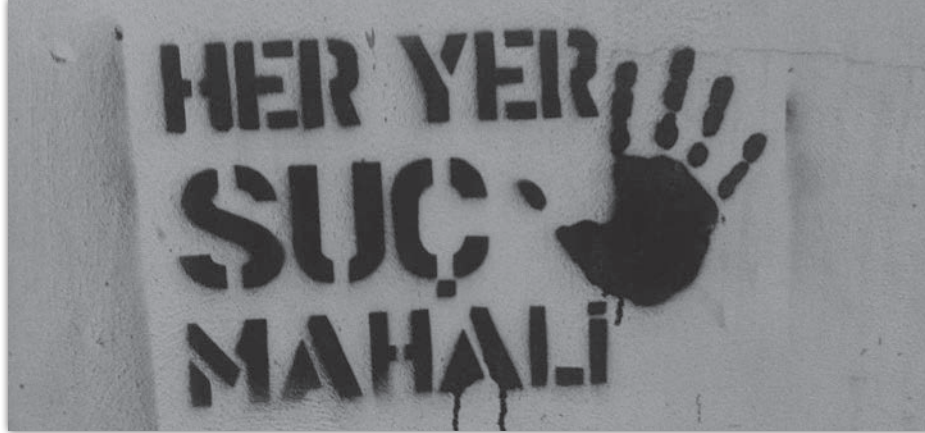
Burjuva basında Türk kadınına seçme seçilme hakkının 82. yıl dönümüne dair kutlama mesajları yayınlanırken, kadınların dövüle dövüle öldürüldüğü bir Türkiye gerçekliğini yaşıyoruz.

Türkiyeli işçilerin payına Siirt'te diri diri toprağa gömülme, Adana'da gencecik insanlara el mahkum gittiği cemaat yurtlarında diri diri yanmak düşerken, seçme-seçilme hakkının 82. yıl dönümünde de bu ülkenin kadınlarına dövüle dövüle öldürülmek düşüyor.

Kapitalizmin vahşiliği Şehriban Elmas'ın ölümünden çok eşi ve eşinin ailesi tarafından sürekli olarak gördüğü şiddetle örülen yaşamıyla ortaya çıkıyor. Bir avuç azınlığın milyonları hizmetine koşturduğu, söz hakkının hele ki "kadın kısmına" hiçbir şekilde tanınmadığı bu eşitsiz sistem evlilik teklifini kabul etmeyen Tuğçe Uludağ'ın vurularak öldürülmesine yol açıyor.

2016 yılının ilk 11 ayına baktığımızda 241 kadın, sadece Kasım ayında ise 28 kadın cinayete kurban gitti.

Sıradan bir hal alan kadına yönelik şiddet vakaları, ekonomik-sosyal kriz koşullarında artış gösteriyor. Patronların çıkarları için başvurulmuş ve siyasal hak-özgürlüklerin kısıtlandığı, ekonomik, sosyal saldırıların hızlandığı OHAL sürecinde bu artış % 15 oranlarında seyretti. İşçi cinayetleri, çocuk ölüm ve istismarıyla paralellik gösteren kadın cinayetleri kapitalist krizin bir nevi sonuçları olarak karşımıza

çıkıyor.

Kârın baz alındığı, toplumsal ihtiyaç ve faydanın gözetilmediği kapitalist sistem olağan durumlarda dahi emekçilerin yıkımıyla ayakta dururken, kriz koşullarında en asgari insani ihtiyaçlar dahi ortadan kaldırılmaktadır. Kapitalist sistemde çocuk, yaşlı bakımı, emek gücünün bir sonraki güne sermaye tarafından sömürülmesi için gerekli olan ihtiyaçların karşılanması ve ev hizmetleri kadın emeğinin hiçbir bedel ödenmeden kullanılmasıyla karşılanmaktadır. Bu çok yönlü sömürü koşulları ise kadını ikinci sınıf, eksik ve aşağı gören; çocuk doğurması ve ev hizmetlerini doğuştan onun görevi sayan pratik, hukuki ve kültürel düzenlemelerle meşrulaştırılmaktadır. Kadın emeğini çok yönlü olarak sömüren burjuva düzen kadına yönelik şiddeti de "kadının sırtından sopayı, karnından sopayı eksik etmeyeceksin", "dayak cen-

netten çıkmadır" vb. gerici yaklaşımlar üzerinde meşrulaştırmakta, dinsel gericiği ise özel olarak kullanmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçilere yaşam hakkı tanımayan kapitalizm; kendi akibetinin tartışıldığı, krizler içerisinde debelendiği, pek çok ülkede savaş-saldırganlık politikası ve OHAL uygulamalarıyla ayakta durmaya çalıştığı bir dönemde kadın, çocuk ve işçi cinayetleri de kitlesel boyutlar almaktadır.

Devasa zenginliklerin kitlesel açlık, sefalet ve ölümlerle yaratıldığı, bunun emekçilerin kültürel olarak yozlaştırılmasıyla sürdürüldüğü bir toplumsal düzende en altta kalan kadınlar için taciz, tecavüz, her türlü şiddet yaşamının bir parçası olmaktadır. İşte bu nedenle toplumsal bir sorun olan kadın cinayetlerinin son bulması, sömürü düzeninin son bulmasıyla mümkün olacaktır.

Erkek olarak yaşamak zorunda bırakılan bir kadının hikayesi; Sisa Abu Dooh

Mısır'da sosyal yardımlaşma dernekleri "evin direği" yarışması düzenliyor. Bu yarışmada birinci erkek yerine bir kadın oluyor: Sisa Abu Dooh. Evin direği seçilen bu kadının hikayesi ise insanlık dışı bir yaşamı anlatıyor.

Sisa, 21 yaşında ve hamileyken evin geçimini sağlayan eşini kaybeder. Devlet yoksulluk maaşı bağlamaz. Açlık belasının hüküm sürdüğü bu acımasız dünyada kadın başına yaşaması da mümkün değildir, hem de dul bir kadın olarak. Hem çalışmak hem de tacizden korunmak için erkek kılığına girer Sisa. İnşaatlarda, temizlik işlerinde çalışır, duvar işçiliği yapar, ayakkabı boyar. Kızını evlendirdiğinde damadı dahi onun kadın olduğunu bilmemektedir. 43 sene boyunca erkek olarak çalışır. Bir süre sonra damadı yatalak kalır. Sisa'ya yine ekmek kapısı için yol görünür, inşaatlara gitmeye, boyacılık yapmaya devam eder. Sisa Abu Dooh, 64 yaşında ve hâlâ bir erkek olarak yaşamaktadır.

Güneşin doğduğu topraklarda

Seni bekliyor olacağım.

Başka bir dilde sevmek için seni.

Bariş geldiğinde ülkeme;

Bak gör nasıl seviyorum seni,

Bütün benliğimle,

Yalnız seni düşünerek,

Yalnız seni özleyerek.

Bir çocuk ağlıyor mu diye

düşünmeden,

Bir kadın öldürülüyor mu diye

düşünmeden

Yalnız seni düşünerek yaşamak

istiyorum

Bariş geldiğinde ülkeme.

Bu topraklara güneş ellerimizle

doğacak

Ve bütün renkleri saçacak yer yüzüne

Yeşili, maviyi, sarıyı, aşkın rengi

kırmızıyı,

Emeğin kızılını saçacak.

Bak gör o zaman nasıl seviyorum seni.

Başka dilde sevmek

ediyorlar, asıl kan emicileri görmesinler diye.

5 Aralık Dünya Kadın Hakları Günü. Tam da bugün bir gazete haberi ilişiyor gözüme. Genç bir kadın imam nikahlı eşi tarafından fiziksel şiddete uğrayıp baygın bir vaziyette babasının kapısına bırakılıyor. Kadının toplumdaki yeri ne yazık ki kapı önü. Ya dövülerek ya öldürülerek kapı önüne konuluyor.

Kadın bütün dünyasını sevdiklerine göre şekillendiriyor. Bütün sevdiklerini küçük, bir o kadar da büyük dünyasına sığdırıyor. Sevdikleri için emek veriyor. Aile içinde yemek, temizlik, çocuk bakımı ve benzeri işler kadına yükleniyor. Çünkü kadın seviyor, sevgisini emek vererek gösteriyor. Kendisi için yaşamaktan vazgeçip sevdikleri için yaşıyor.

Fakat, kadın sevdiği için öldürülür, sevmediği için öldürülür, okumak istediği için öldürülür, evlenmek istemediği için öldürülür, yemek yapmadı diye öldürülür, gezmeye gitti diye öldürülür. Kadını öldürmek için bahaneye gerek de yok bu toplumda. Kadın olması yeterli, kadınsa mutlaka bir suçu vardır. Yakınlarımıza duyduğumuz sevginin karşılığı ne yazık ki çoğu kadın için bu yazdıklarım oluyor. Erkekleri, kadına düşman eden, kötü davranmalarına ve hatta canını almalarına neden olan bu sistemin kendisi.

İş yerlerinde aşağılanan, önemsenmeyen, ailesini geçindirecek yeterli ücreti alamayan, bir evin ve insanın sorumluluğunu alacak olgunluğa erişmeden aile baskısı ile evlendirilen erkek-

ler, ne yazık ki şiddete yöneliyor. Toplumda kendisini var edemeyen erkek evde eşine güç gösterisi uygulayarak kendi egosunu tatmin etmeye çalışıyor.

Erkekleri şiddete yönlendiren bu sistemi değiştirmek yine biz kadınların elinde. Eşinin kendisine çiçek almadığından yakınan kadın eşinin çiçeğe verecek parasının neden olmadığını, emek gücü karşısında neden yeterli ücret alamadığını ve erkeğin sevgi gösterisi olarak, incelik olarak çiçek almasının toplumda neden "kılıbıklık" olarak adlandırıldığını sorgulamalı. Kadın sorgulamaya başlarsa emekçi erkeklerle yanyana gelip mücadele etmeye başlayacak eşit ve özgür bir dünya için. İşte bu nedenle kapitalist sistem kadını, erkeği birbirine düşman ediyor. Asıl düşmanı, yani kendilerini bir lokma ekmeğe muhtaç eden kan emicileri görmesinler diye.

Yıldırım'dan kadın haklarına saldırı!

Binali Yıldırım, kadınların seçme ve seçilme hakkını kazanmasının 82. yıldönümü vesilesiyle Ankara'da katıldığı etkinlikte yaptığı açıklamalar ile kadına yönelik gerici bakışlarını ortaya koyarken aynı zamanda gerçeklerin üstünü örterek toz pembe bir tablo sunmayı da ihmal etmedi.

KADINA BİÇİLEN ROL: EV VE ÇOCUK BAKIMI

Her fırsatta kadının yerinin evi olduğunu hatırlatan AKP hükümetinin baş aktörlerinin yaptıkları açıklamaları Yıldırım son açıklaması ile tamamladı. "Kadın erkek eşit, eyvallah; ama bir bütünün iki parçası. Bir olur, diğeri olmazsa eksik olur. Bakan olabilirsiniz, başbakan olabilirsiniz ama sonunda size bir bakan olmazsa hiçbir şey yapamazsınız. Kadınlarımız sadece erkeklere bakmıyorlar. Kadınlarımız, çocuklarımızı da hayata hazırlıyor" diyerek inceden inceye işlediği bakışla beraber Yıldırım, gerçekte kapitalist sistemin kadına biçtiği rolü meşrulaştırmaya devam etti.

POZİTİF AYRIMCILIĞA GEREK YOK, ÇÜNKÜ "DEMOKRASİ" VAR!

Yıldırım, yaptığı açıklamada ayrıca 2016 yılında kadınlara pozitif ayrımcılık uyguladıklarını iddia ederek "şimdi pozitif ayrımcılık uyguladığımız zaman erkeklerimiz ne olacak?" diye sordu. "Burada bir korumacılık, bir ayrımcılık asla kabul edilemez. Kadına esasında kota ayırmak belki bilinçlenmemiş, yeterince demokrasi anlayışını geliştirmemiş ülkelerde düşünülebilir. Benim kişisel tercihim kadınlara kota değil, mücadele edeceği alanları açmaktır. Kota bir korumacılıktır" diyen Yıldırım, OHAL koşullarının hükümdarlığında en temel hakların gasp edildiği, sorgusuz sualsiz tutuklamaların yaşandığı Türkiye'de "demokrasinin" ol-

duğu ön kabulüne dayanarak kadınların haklarına saldırmış oldu.

KADINLARIN ACILARI ÜZERİNDEN ORTADOĞU'DA HAMİLİK!

Türkiye'de her gün beş kadın katledilir, gece yaraları çıkarılmak istenen tasarımlarla cinsel istismarın, tecavüzlerin önü açılır, kadın işçilerin hakları her geçen gün gasp edilirken kadın haklarını güçlendirdikleri yalanını savuran Yıldırım gerçeklerin üstünü örtmeye çalıştı. Kendi ülkesinde kadınların "eşit" olduğunu övünerek iddia eden Yıldırım, Ortadoğu'da ki kadınların acılarını ise istismar etmekten geri durmadı. "Kadınlarımızın çektiği acılara dikkatinizi çekmek istiyorum ve bütün kadınlarımıza çağrıda bulunuyorum. Gelin Türkiye'den başlayarak bir vicdan hareketi başlatalım. Halep'te-

ki acı çeken kadınların seslerini duyuralım. Artık hiçbir coğrafyada kadınlarımız ağlamasın diyerek yola çıkalım. İnsanlık dramına dikkat çekelim. Kin, nefret ve yıkıma karşı sevgiyi ve birlikteliği yayan bir hareket içinde olalım" diyen Yıldırım'ın sözleri her ne kadar sevgi ve birlikteliktense de Ortadoğu'da hamilik peşinde koşan AKP hükümetinin bu acıların sebebi olduğunu hatırlamak bile ortadaki ikiyüzlülüğü aydınlatmaktadır.

GELENEK BOZULMADI: AKP KADIN DÜŞMANIDIR!

Kapitalist sistemin doğası ile tam bir bütünlük içerisinde hareket eden gerici AKP hükümeti kadın düşmanı çizgisini her fırsatta gün yüzüne çıkarıyor. Yıldırım da yaptığı son açıklama ile geleneği bozmadı.

Kadına yönelik şiddeti devlet tırmandırıyor

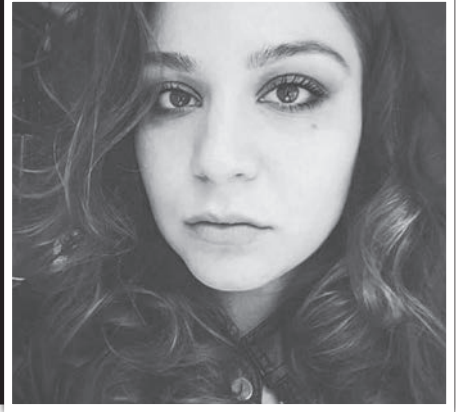
Düzenin temel dayanakları olan devlet kurumlarının kadına yönelik şiddetteki rolü her geçen gün daha fazla ortaya seriliyor.

Bu gerçeği son olarak Mamak'ta yaşanan kadına yönelik şiddet gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi. Mahkemenin koruma kararı olmasına rağmen bir kadın boşanmak istediği eşi tarafından şiddet gördü.

Akşam saatlerinde yaşadığı saldırıya

ilişkin karakola şikayette bulunan kadına polisin yanıtı ise "Eşinizin oturduğu yere biz bakmıyoruz, bir şey yapamayız. Siz de gidin darp raporu alın" oldu.

3 çocuk annesi kadının daha önce de şiddete uğradığı ve bıçaklandığı belirtilirken saldırgan hakkında "öldürücü bıçak darbesi" nedeniyle tutuklu yargılanma kararı alındı. Ancak mahkeme eşine saldırı şahsı geçtiğimiz günlerde tahliye etti.

Kadın cinayetleri sürüyor

Kadına yönelik şiddet ve vahşetin ardı arkası kesilmiyor. Özel mülkiyet düzeni kadınları katletmeye devam ediyor.

Bursa'da Gemlik ilçesi Umurbey Mahallesi'nde Tuğçe Uludağ, evlilik teklifini reddettiği Aykut Ertunç'un kendisini rahatsız etmesi üzerine savcılığa şikayette bulundu. Savcılık ise Ertunç hakkında koruma tedbirli uzaklaştırma kararı verdi. 2 Aralık akşamı bir kez daha Uludağ'ın evine giden Ertunç, olumsuz yanıt alması üzerine av tüfeğiyle genç kadına ateş açtı. Ağır yaralanan Tuğçe Uludağ, kaldırıldığı Gemlik Devlet Hastanesi'nde tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Adana'da 21 yaşındaki Şehriban Elmas eşi tarafından dövülerek katledildi. Seyhan İlçesi Dağlıoğlu Mahallesi Obalar Caddesi'nde Şehriban Elmas 5 Aralık gece saatlerinde öldüresiye dövüldü. Eşinin şiddetinden kurtularak sokağa çıktığı belirtilen Elmas'a bilincini kaybetmiş bir şekilde ulaşan mahalle sakinleri sağlık ekiplerini çağırdı. Sağlık ekiplerinin gelmesiyle Adana Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne götürülen Elmas, buradaki müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

ÖLDÜRDÜĞÜ KADINI 5 PARÇAYA AYIRDI

Adana Büyükşehir Belediyesi Katı Atık Arıtma ve Ayrıştırma tesisinde çuval içerisinde bir kadına ait kesik bacak ve kolun bulunmasıyla birlikte ortaya çıkan cinayette, kadının tek yaşadığı ve uyuşturucu kullandığı iddiasıyla katledildiği basına yansdı.

Katledilen kadının kimliğinin 27 yaşındaki Songül Erçil'e ait olduğu belirlenirken Erçil'i katleden F.K verdiği ifade Erçil'in kahvehaneye gelerek, "Tuvalette uyuşturucu kullanabilir miyim?" diye sorduğunu öne sürdü. F.K. "Kahvehanede uyuşturucu kullanıp başımı belaya sokacaksın dedim, ancak 'bir şey olmaz' diyerek gitmek istemeyince tartıştık" diyerek cinayeti meşrulaştırmaya çalıştı.

Geleceksizliğe mahkum olmayacağız!

KATLIAMLA GÜN YÜZÜNE ÇIKAN GERÇEKLER

Geçtiğimiz hafta Adana'nın Aladağ ilçesinde bulunan Aladağ Tahsil Çağındaki Talebelere Yardım Derneği Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu'nda çıkan yangında 11'i öğrenci 12 kişi yaşamını yitirmişti. Çevre köylerde oturan ailelerin ortaokul ve lisede okuyan kız öğrencilerinin kaldığı bu yurt Süleymancılar olarak bilinen tarikatla ait. Çokça konuşuldu bu olay. Çıkan yangınla birlikte yurtların genel niteliğine ve öğrencilerin barınma koşullarına dair pek çok gerçek yeniden su yüzüne çıkmış oldu: Alınmayan önlemler, yangın merdivenlerinin kilitli olması, yoksul aile çocuklarının devletin denetimi dışındaki bu gibi tarikat yurtlarına mecbur bırakılması...

AILELERE "TARİKAT YURTLARINA GİDİN" DENİLİYOR!

Verili tablo gösteriyor ki, Türkiye genelinde özel ya da devlet yurdu fark etmiyor, hem nitelik bakımından hem de nicelik bakımından birçok sorun yaşanıyor. Bizler gençlik olarak hele ki bir de ailemiz emekçi ise bizlere dayatılan bu kötü barınma koşullarına mahkum ediliyor. Bu gerçeği kendi ağızlarıyla dahi itiraf ediyorlar. Yurt sorunlarını dile getiren öğrencilere Antalya KYK Şube Müdürü Süleyman Dinç şunları söylemişti: "Bu yurda girerken, gelir durumunuza göre geldiniz. Burada bana ahkâm kesmeyin. Herkesin gelir durumu minimizeydi, öyle geldi. 3'te 1'inize yakını burslusunuz."

Yukarıda Antalya KYK Şube Müdürü'nün sözleri, Ensar Vakfı'nda yaşanan tecavüz olayı karşısında hükümetin vakfi savunan açıklamalar yapması ve son olarak Aladağ'da yaşanan katliamla birlikte devletin gerçek yüzü bir kez daha kendini gösteriyor. Her şeyin sömürü üzerine kurulu olduğu ve toplum çıkarının yerine kar hirsinin egemen olduğu bir düzende elbette ki devlet de kendisi için bir külfet olarak gördüğü yurtları tarikatlara, cemaatlara sınırsız bir imkan olarak sunuyor ve burada yaşanan olaylar karşı-

sında "kader", "bir kere yaşanmış olay" gibi açıklamalarla pisliklerini aklamaya çalışıyor. Çıkan yangının ardından kızını kaybeden bir baba "Burası Süleymancıların yurdu. Devlet yurdunu yıktılar, çocuklarımızı buraya yerleştirdiler" demişti. Bir başka veli ise şunları söylemişti: "Toplandık ilçe milli eğitim müdürüne gittik, devlet yurdu istediğimizi söyledik. Müdürse bize tarikat yurdunu gösterdi, gidin orada kalın dedi." Devlet bu şekilde hem kendisi için bir külfet olan yurt yapmaktan kurtuluyor hem de bu alanı gerici tarikatlara açarak işçi-emekçi çocuklarını dinci-gerici zihniyetle zehirleme imkanı buluyor. Bunun adı 15 Temmuz öncesinde AKP'yle kol kola yürüyen Gülen Cemaati'ne ait Işık Evleri'ydi şimdi ise Süleymancıların tarikat yurtları. İsimler ve tarikatlar değişiyor ancak işçi-emekçi çocuklarına dayatılan gericilik ve geleceksizlik değişmiyor.

DEVLET YURTLARINDA ARTAN SORUNLAR

Dahası, nicel ve nitel olarak yetersiz olan devlet yurtlarında da birçok sorun yaşanıyor. "Güvenli, rahat ve ucuz" olarak sunulan devlet yurtlarında kadınlar tacize uğrayıp kaçırılıyor ve bunun karşısında eylem yapan kadınlara yurt müdürü tarafından "ne yaptılar da kaçırıldılar" yanıtı veriliyor. Yemekler çoğu yerde kalitesiz ve pahalı. Bunun yanında sıcak su-

yun olmaması, odalarda yeterli çalışma alanının bulunmaması ve inşaat halinde olan yurtlara öğrenci alınmaya başlanması vb. koşullar öğrenciler tarafından son dönemlerde eylemli tepkilerle karşılanıyor.

YURTLARDA GERİCİ POLİTİKALAR DEVREYE SOKULYOR

15 Temmuz darbe girişiminin ardından hız verilen gerici politikalar aynı devlet yurtlarında da devreye sokuldu. Öğrencilerin yurtlarda yaşadığı sorunları çözmek noktasında hiçbir adım atmayan devlet, dindar ve kindar bir nesil yetiştirme söz konusu olduğunda tüm olanaklarını devreye sokuyor. Diyanet İşleri Başkanlığı ile KYK arasında yapılan protokol çerçevesinde yurtlarda din ve değerler eğitiminin verilmesi, Çınaraltı Gençlik Söyleşileri kapsamında bu yıl 15 Temmuz darbe girişiminin anlatılacağı "Bil Evlat" projesinin hayata geçirilmesi, 15 Temmuz Şehitler Günü etkinliklerinin yapılması vb... Ve son olarak KYK yurtlarına "manevi rehberlik" kapsamında 209 bin din görevlisinin atanması kararlaştırıldı. Konuyla ilgili olarak KYK tarafından yapılan açıklamada "KYK ile Diyanet İşleri Başkanlığının ortaklaşa yürüttüğü projede ülkemizin içinde bulunduğu süreçte dikkate alınarak gençlerin sahipsiz dini bilgiye doğru kaynaklardan ulaşmasını sağlamak, sakıncalı ve zararlı akımlar-

dan uzak kalmasını temin etmek hedefleniyor" denildi.

GENÇLİK NİTELİKLİ VE ÜCRETSİZ YURT TALEBİNİ BUGÜN DAHA GÜR HAYKIRMALI!

Bu uygulamalar düzenin eğitim alanına yönelik saldırılarının bir parçası. İşçi-emekçilere yoksulluk, sefalet dayatılırken onların çocuklarına da aynı geleceksizlik sunuluyor. Gençliğe ya devlet yurtlarındaki sorunlara ses çıkarmayacaksınız, ya da cemaat-tarikat yurtlarına gideceksiniz deniliyor. Adana'daki katliamda yaşamını yitiren öğrencilerin cenazesinde konuşan Adana Müftüsü, yangının "kader" olduğunu söyleyerek öğrencilerin ilim, irfan ve Kur'an yolunda öldüklerini savunmuştu. Biz aynı şeyleri Soma'dan da hatırlıyoruz. Yine "kader" ve "fitrat" edebiyatına sığınmıştı hükümet yetkilileri. Tüm bunlara karşılık gençlik son dönemlerde sınırlı da olsa eylemli tepkiler ortaya koyuyor. Aladağ'daki katliamın ardından Ankara'da, İstanbul'da ve birçok yerde sokağa çıkıldı.

Bugün düzenin yaşadığı ekonomik ve siyasal kriz sermaye devletinin saldırganlığını her alanda arttırıyor. Aladağ ile ilgili eylemlere dahi saldırması bunun göstergesi. Ancak bizler gençlik olarak karşı karşıya bulunduğumuz sorunlar ve bize dayatılan bu koyu geleceksizlik karşısında sesimizi daha gür haykırmak ve geleceğimizi kendi ellerimize almak zorundayız. En başta yurtlarda yaşanan sorunlar bir kez daha nitelikli ve ücretsiz yurt talebini yeniden gündeme getiriyor. En ufak hak arama eylemine dahi tahammülü olmayan sermaye devleti karşısında bizler de aynı örgütlü ve güçlü tavırla bu sorunlar karşısında tahammülümüzün kalmadığını göstermeliyiz.

Protesto haberini paylaştılar, yurttan uzaklaştırıldılar

Sakarya Sedirvan'da Kredi ve Yurtlar Kurumu'na (KYK) ait yurttan gaz kokusu nedeniyle yurdu boşaltan öğrenciler "Aladağ olmayacağız yanmayacağız!" sloganı atarak protesto gerçekleştirdi. Yurt yönetiminin çamaşır kokusu iddi-

alarına inanmayarak geç saatlere kadar direnen öğrenciler daha sonra içeri girtiler. Olayın haberi ise 2 Aralık'ta yerel basına yansıdı.

Haberi sosyal medyada paylaşılan öğrenciler, yurt yönetiminin cezalarıyla

karşılaştı. Yurt yönetimi, yerel basında çıkan haberleri sosyal medyada paylaşılan öğrencilere "sosyal medyada yanlış algılamalara sebep olacak paylaşımlarda buldukları" gerekçesi ile 30 gün uzaklaştırma cezası verdi.

Gençlik biat etmeyecek!

Üniversitelere dönük saldırıların yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. İlerici akademisyenlere dönük ihraçlar, rektörlük seçimlerinin kaldırılması, polis-rektör gerici çeteler işbirliği ile düzenlenen saldırılar, ilerici, devrimci öğrencilerin üniversitelerden soruşturular yoluyla uzaklaştırılması vb. bir dizi uygulamayla karşı karşıyayız.

Üniversite bileşenleri ve bilhassa öğrenciler bu tabloya karşı bir direnç oluşturamazlar ise saldırıların gitgide daha da pervasızlaşacağı açıktır.

İstanbul Üniversitesi'nde DGB'li yoldaşımızın başlattığı ve uzaklaştırma sürecince bütün baskı ve gözaltı saldırılarına karşı sürdürdüğü kapı önü direnişi, Ankara'da KHK ile açığa alındıktan sonra İnsan Hakları Anıtı'nın önünde tek başına direniş başlatan ve direniş boyunca neredeyse her gün gözaltına alınan Nuriye Gülmen yaşanan saldırılara karşı önemli direnç ve irade noktaları oldular.

Arkadaşlarımızca verilen mesaj çok netti: Saldırlara karşı koymanın yolu direnmektir! Ama maalesef ki, direnişlerinde arkadaşlarımız yalnız kalmıştır. Bu bir tercih değil, sonuçtur. İstanbul Üniversitesi'nin diğer bileşenleri direniş yolunu seçmediği için yoldaşımız "tek başına" kalmıştır. KESK gerekli fiili süreci

öremediği için Akademisyen Nuriye Gülmen "tek başına" kalmıştır.

Arkadaşlarımızın başlattığı direnç noktalarını genişletmek ve kitlelere yaymak gerekmektedir. Bunun için üniversite bileşenleriyle yan yana gelme olanaklarını çoğaltmalı ve bu yan yana gelişleri direniş mevzileri haline getirmeliyiz.

Uzaklaştırma ve ihraç saldırıları mahalli değil ülke çapındadır. Tek tek değil kitleler halindedir. Saldırılar kişilere değil, özgürlüklere yapılmaktadır. Bu saldırılar siyasaldır ve tek merkezden organize edilmekte, YÖK ve İçişleri Bakanlığı ile bunlara bağlı kuruluşlar işbirliği içinde hareket etmektedir.

Saldırılara karşı yapılacakları sadece hukuksal çerçevelere sığdırmak en büyük yanlış olacaktır. Çünkü ortada barıksız karar verebilecek yargı organları yoktur. Bu saldırılar düzen tarafından merkezi bir planın parçasıdır. Ve mahkemeler de bu planda oyalayıcı bir yer tutmaktadır. Davalar açılmalı, mahkemelere başvurulmalıdır ancak kesinlikle oradan çıkacak sonuca bel bağlanarak "bekleyişlere" düşülmemelidir.

Süreci tersine çevirecek olan fiili-meşru-örgütlü direnişlerdir. Bunun için Mersin Üniversitesi Öğrencileri tarafından bir adım atılarak "Soruşturmalar

Geri Çekilsin" ismiyle bir yan yana geliş sağlanmıştır. 14 tutuklu, 32 uzaklaştırılmış öğrencisi olan, birçok öğrenci hakkında açılan 373 dava dosyası bulunan ve geçtiğimiz hafta verilen 42 yeni uzaklaştırma ile Mersin Üniversitesi, akademiye dönük saldırıların yoğunlaştığı bir yerdir. Bunda, Üniversiteler Arası Kurul Başkanı Ahmet Çamsarı'nın Mersin Üniversitesi Rektörü olmasının önemli bir payı vardır.

DGB'nin de içinde yer aldığı bu platform uzaklaştırma alan/almayan bütün öğrencileri yan yana getirebilmeyi amaçlamaktadır. Platform hukuki olarak da fiili olarak da birlikte hareket edebilmenin yollarını sağlamayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda hukuksal olarak ne yapabileceğimize dair bir toplantı yapmayı kararlaştırdık ve fiili olarak da Mersin'de gerçekleşecek olan KESK bölgesel mitingine katılım sağlamayı önümüze koyduk. Uzun vadede ne yapabileceğimiz kısa vadede yapabildiklerimize bağlı olarak şekillenecektir.

Bu yan yana geliş güçlendirerek bir mücadele odağına dönüştürmek ve Mersin ile sınırlı kalmayıp tüm Türkiye'deki üniversitelere yayabilmek önümüzdeki ilk hedef olarak durmaktadır.

MERSİN ÜNİVERSİTESİ'NDEN BİR DGB'Lİ

İzmir ve İstanbul'da Ekim Gençliği satışı

Genç komünistler, *Ekim Gençliği*'nin son sayısını gençliğe ulaştırma-ya devam ediyorlar.

3 Aralık'ta Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde *Ekim Gençliği* satışı gerçekleştirildi. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dergi satışına liseli ve üniversiteli gençliğin ilgisi yoğundu. Ajitasyon konuşmalarında Adana'da Süleymancılar'a ait öğrenci yurdunda yanarak ölen öğrencilerden, tecavüzü meşrulaştıran yasal düzenlemelerden, paralı eğitimden, yoğun baskı ve faşist uygulamalardan bahsedildi.

İÜ'DE ENGELLEME ÇABASI

Ekim Gençliği'nin son sayısını gençliğe ulaştırmak için İstanbul Üniversitesi (İÜ) Edebiyat Fakültesi yemekhanesine giden genç komünistler özel güvenliklerin engellemesine maruz kaldı.

ÖGB'ler okulda artık dergi dağıtımını, satışı ve tanıtımını yapmanın yasak olduğunu söyleyerek faaliyeti engellemeye çalıştı. Genç komünistler derginin üniversitede dağıtımının engellenemeyeceğini ve dağıtımını sürdürebileceklerini belirtti. Ardından yemekhanedeki öğrencilere üniversitedeki siyasal faaliyete dönük baskı ve yasaklamalar teşhir edilip her şeye rağmen faaliyetin ısrarla sürdürüleceği vurgulandı. ÖGB'ler yemekhaneden soruşturma açma tehditleri ile ayrılırken dergi satışına devam edildi. Güvenliklerin engelleme çabalarına rağmen öğrenciler dergiye ilgi gösterdi ve aldı.

Tonya Anadolu Lisesi'nde "Germinal" yasaklandı

Sermaye devletinin eğitimdeki gerici uygulamalarının ardı arkası kesilmiyor. Son olarak da Trabzon'daki lisede kitap okuma listesinde bulunan, Emile Zola'nın *Germinal* adlı romanının da aralarında bulunduğu pek çok kitap, "eğitim ve öğretim açısından uygun olmadığı" iddia edilerek Milli Eğitim Müdürlüğü'nün kararıyla listeden çıkarıldı.

Trabzon'da bulunan Tonya Anadolu

Lisesi müdürü, Emile Zola'nın *Germinal* adlı romanı başta olmak üzere kitap listesinde yer alan bazı kitapların, "siyasal konulara değindiği" ve "öğrencilerin anlam seviyesinin üzerinde olduğu" bahaneleriyle, temel eserler listesinden çıkarılmasını istedi.

Öğretmenlerin kabul etmemesi üzerine müdürün başvurusuyla Tonya İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü "kitap inceleme

komisyonu" oluşturdu. Komisyon ise söz konusu kitapların, "eğitim ve öğretim açısından uygun olmadığı" gerekçesini öne sürerek öğrencilere önerilen kitap listesinden çıkarılmasına karar verdi.

Karar, 4 yıl önce yürürlükten kaldırılan yönetmeliğe dayandırılırken, yasaklama kararının tarihi ise kararı alan komisyonun kurulmasından 24 gün önce olarak açıklandı.

Rejim krizinin can simidi "yeni" anayasa...

İşçi ve emekçileri aldatmanın yeni kılıfı

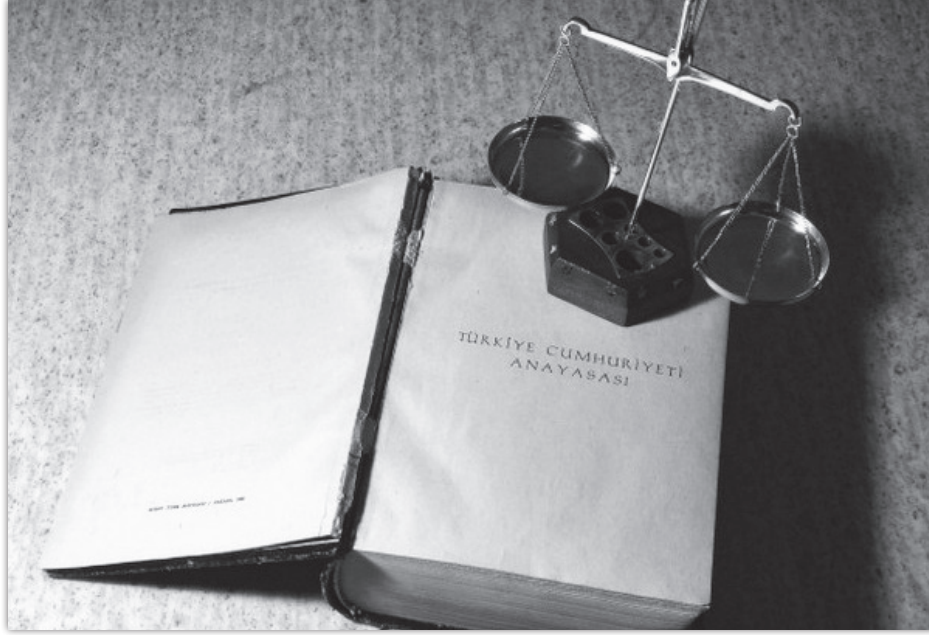
Anayasa ve başkanlık tartışmaları bir kez daha gündemin ön sıralarında yer aldı. Son bir hafta içinde gündeme anayasa değişikliğine dair bir dizi haber yansıdı. MHP ile varılan anlaşmalardan değişikliğin ne zaman meclise geleceğine kadar irili ufaklı her haber, burjuva medya tarafından şişirilerek işçi ve emekçilerin önüne konuldu.

SÖZ KONUSU SERMAYE DEVLETİNİN AKİBETİ İSE GERİSİ TEFERRUATTIR

AKP-Erdoğan iktidarı, 15 Temmuz'un ardından tüm ülkede "devlet ve demokrasi elden gidiyor" rüzgarları estirerek darbe girişimini fırsata çevirmeyi başardı. En büyük destekçisini ise Devlet Bahçeli şahsında MHP'de buldu. Artakalan destekçilerinden CHP'nin payına ise rüzgarın ilk etkisinin ardından ve HDP'ye yönelen baskı ve tutuklamaların kendilerine uzanan artçıları sonucunda etkin muhalefet sularında yüzmek düştü.

15 Temmuz'dan bu yana geçen beş ayda FETÖ'nün devlet içinden temizlenmesi adı altında tam bir süre avı yürütülüyor. Bu saldırıların başlıca hedefi ise başta Kürt hareketi ve devrimci-ilerici güçler olmak üzere toplumun muhalif hemen her kesimidir. AKP iktidarının muhalif kesimlere karşı uyguladığı baskı politikaları ile kardeşliğini pekiştirdiği MHP, anayasa değişikliği konusunda da AKP'nin tam hizmetinde hareket etmekten geri durmadı. Sermaye devletinin bu iki temsili kanadının, faşizan baskı politikalarının ötesinde, paylaştığı başka bir kaygı vardır. O da sermaye devletini bekleyen akıbetin ta kendisidir.

AKP'nin anayasa tartışmaları ve başkanlık hesapları yeni değil. Bugün MHP'nin, AKP'nin önünde boylu boyunca uzanmasının gerisinde düzen siyasetinin karşı karşıya kaldığı açmazlara karşı can simidi işlevi gören anayasa değişiklikleri konusunda benimsenen "söz konusu sermaye devletinin akıbeti ise geri-si teferruatır" bakışı yatmaktadır.

2017'YE KAPSAMLI HAZIRLIK

Bir yanda anayasa değişikliği tartışmaları sürerken, bir yandan da ağır bir ekonomik krizin kapıda olduğuna dair çığlıklar giderek yükseliyor. Krize karşı dolar bozdurma gibi akıl almaz önlemleri öne sürmekten öteye gidemeyenlerin yönetim şeklinin revize edilmesi noktasında son derece hummalı bir çalışma içinde olmaları oldukça anlaşılırdır. Zira sermaye devleti, 15 Temmuz'la doruğa çıkan rejim krizinin sürdüğü koşullarda karşı karşıya kalınacak olan ekonomik krizle beraber sınıflar mücadelesinde yeni dinamiklerin ortaya çıkacağına farkındadır. Ve tüm kartlarını bu hesap üzerinden oynamaktadır. Rejim krizinin beraberinde getirdiği siyasi açmazları kapatma gayretinin sonucu olarak gündeme gelen anayasa değişikliğine dair tartışmalar da bu kartlardan yalnızca biridir.

2017 yılının her açıdan zor geçeceğini ağızlarından kaçırın AKP'li şefler şimdiden önlemler alma çabası içindeler.

Bunun yanı sıra, işçi ve emekçilerin şoven duygularını körükleyerek, darbe girişimi ile "tehdit" altına giren sözde "demokrasinin" yeni anayasa ile perçinleneceği propagandası yürütüyorlar. Böylelikle işçi ve emekçileri kendi kirli

çıkarları etrafında kümelemenin peşindedirler.

Ancak vurgulamak gerekir ki, bugüne kadar hiçbir anayasa burjuva düzen içinde işçi ve emekçilere "demokrasi" getirmemiş, insanca bir yaşam sağlamamıştır. Burjuva düzenin anayasa metinlerinden demokrasi ve insanca bir yaşam beklemek ölüden göz yaşı beklemekten farksızdır. Ayrıca günümüz Türkiye'sinde yap boz misali değiştirilen, düğmesiz cübbelerini erk karşısında ilikleme kalkanlarından kurulu, siyasal iktidarın güdümündeki bir hukuk sistemi ile bu tümünden olanaksızdır. Bu olgular, düzen ve onun kağıt üstünde kalan sözde yasalarının gerçekliğine yeterince ışık tutmaktadır.

KURTULUŞ SOSYALİZMDE!

AKP'nin kendi siyasal iktidarını güçlendirmek ve rejim krizini kendi cephesinden çözmek adına ortaya attığı, işçi ve emekçileri manipüle eden tüm bu tartışmaların karşısında işçi ve emekçilerin tek bir seçeneği vardır: Düzen güçlerinin sözde çözümlerine sarılmak ve sahte vaatlerine kulak vermek yerine, kendi sınıfının çıkarları etrafında kenetlenmek ve sosyalist bir dünyanın inşasına omuz vermek...

"Hangi mezheptensin, hangi partiye oy verdin?"

Sermaye devletinin kamu emekçilerine yönelik baskıları sürüyor. OHAL süreciyle birlikte açığa alma, ihraç etme gibi saldırılarla muhalif kamu emekçileri üzerinde baskı kurmaya çalışan sermaye devleti "denetleme" adı altında kamu emekçilerini fişlemeye devam ediyor.

Bunun bir örneği de Erzurum'da yaşandı. İçişleri Bakanlığı'na bağlı müfettişler tarafından Erzurum'da "denetleme" yapılan kamu kuruluşlarında çalışan emekçilere "Hangi mezheptensin, hangi partiye oy verdin?" gibi sorular yöneltildiği belirtiliyor.

Bir kamu emekçisinin verdiği bilgiye göre "denetleme" işleminde hükümete yakınlığı ile bilinen sendikalara üye olan emekçilere sorular sorulmazken, muhalif kimliği bilinen emekçiler söz konusu "denetimin" hedefi oldu.

Şakran'da OHAL baskıları

Birçok hapisanede olduğu gibi Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde de devrimci tutsaklara yönelik baskı ve hak gaspları devam ediyor. 2 hafta önce hapisanelerdeki baskılara karşı DHKP-C'li tutsaklar hücreleri ateşe vermişlerdi. Bunun sonunda tutsaklara hücre ve iletişim cezaları verilerek devrimci tutsaklar keyfi bir şekilde cezalandırıldı. 2 hafta önce de DHKP-C'li 3 tutsak hapisaneden sürgün edildi.

Cezaların yanında yeni hak gasplarının gündeme geldiği Şakran'da, daha önce 2 ayda bire çıkarılan açık görüşler, şimdi de 1 saatten 45 dakikaya indirildi.

Öte yandan, şimdiki dek görüşçüler 3 arama noktasından geçiriliyor, ilk iki arama noktasındaki X-ray cihazından normal biçimde geçiliyor, üçüncü X-ray cihazında ayakkabı çıkartılıyor ve geçtikten sonra tekrar giyilerek gardiyan araması uygulanıyordu. Yeni uygulamada, X-ray cihazından ayakkabı çıkarılarak geçilmesine rağmen gardiyanlar da ayakkabıları çıkarttırıyor ve çorabın altını kontrol ediyor.

WikiLeaks Albayrak'ın e-maillerini yayınladı

WikiLeaks, Tayyip Erdoğan'ın damadı Enerji Bakanı Berat Albayrak'a ait e-mailleri yayınladı. "Berat'ın kutusu" adını verdiği yeni sızıntının, doğruluğu kanıtlanmış, arama yapılabilir ve atıfta bulunulabilir 57 bin 934 e-mailden oluştuğunu belirten WikiLeaks'e göre söz konusu mailler, Albayrak'ın "siyaset ve toplum üzerindeki kapsamlı etkisini", "İŞİD'le petrol ticaretiyle birlikte anılan Powertrans şirketiyle olan ilişkilerini", "basını hükümetin lehine kontrol etme girişimlerini" ortaya koyuyor.

Kirli ve rantlı bir savaş!

Kürt halkına uygulanan zulüm artarak devam ediyor. Hemen hemen her gün Kürt siyasi temsilcilerine ve Kürt halkına yönelik yeni saldırı haberleri geliyor. Sadece geçtiğimiz hafta yaşanan gözaltı-tutuklama furçasına baktığımızda bile yaşanan baskının boyutu net bir şekilde görülecektir.

Geçtiğimiz günlerde, Hakkari'nin Şemdinli Belediyesi Eşbaşkanı Seferi Yılmaz tutuklandı. Mardin Kızıltepe Belediye Eşbaşkanı İsmail Asi ve Leyla Salman da gözaltında bir hafta bekletildikten sonra tutuklandılar. Belediye eş başkanlarının yanı sıra Kültür Dairesi Müdürü ve Meya Der yöneticileri de tutuklandı. Van'ın Başkale ilçesinde de HDP Başkale İlçe Eşbaşkanı Lukman Kuş ile HDP İlçe Yöneticisi Tanju Sancar, polisler tarafından gözaltına alındı. Urfa'nın Halfeti Belediyesi'ne baskın yapıldı, eşbaşkanı gözaltına alındı. 24 kişi hakkında da gözaltı kararı olduğu belirtiliyor.

Diyarbakır'da ise DBP'li merkez Kayapınar ve Yenişehir belediye eşbaşkanları evleri basılarak gözaltına alındı ve tutuklandı. Diyarbakır Valiliği 28 Kasım'da, DBP'li Bağlar, Bismil, Çınar, Dicle, Eğil, Ergani, Hazro, Kayapınar, Kocaköy, Kulp, Lice ve Yenişehir beledi-

yelerinin tüm yetkilerini ilçe kaymakamlıklarının iznine bağlamıştı. Öte yandan bu süreçte kayyum atamaları da devam etti. Kızıltepe Belediyesi'ne, Erzurum'un Karayazı Belediyesi'ne ve Muş'un Malazgirt Belediyesi'ne kayyum atandı ve belediye eşbaşkanları gözaltına alınıp tutuklandı.

DBP Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel hakkında ise, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianamede 150 yıla kadar hapis istendi. Öte yandan HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş Edirne F Tipi Cezaevi'nde, tek başına tecrit altında tutuluyor. HDP Hakkari Milletvekili Abdullah Zeydan ile aynı cezaevinde olmasına rağmen birlikte kalma başvuruları "güvenlik" gerekçesiyle reddediliyor. Demirtaş'ın grup toplantısı konuşması, Avrupa'daki parlamenterlere yönelik yazıları verilmiyor. Tutuklanan HDP vekillerinin çoğu benzeri tecrit koşullarında tutulmakta, cezaevi idarelerinin keyfi tutumlarına maruz kalmaktalar.

Milyonlarca Kürdün iradesini kayyumlarla, tutuklamalarla baskılamaya çalışan sermaye devleti farklı yönlerden de Kürt halkına yönelik saldırganlığını sürdürüyor. İnsanları ağır silahlarla kat-

leden devlet, tüm yerleşim yerlerini, kentleri özellikle tarihi ve kültürel dokuyu özel hedef gözeterek yıkarken, imha ve inkar politikalarını da derinleştiriyor. Bunun bir parçası olarak ama aynı zamanda büyük bir rant projesi olarak "kentsel dönüşüm" adı altında yeni projeler gündeme getiriliyor.

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, Kürt kentlerinde "cazibe merkezleri" oluşturma hedefiyle sıfır faiz, vergi ve diğer teşviklerle sermayeye rant getirecek projelerden bahsediyor. Yakılmış insan kokularının, yıkılmış harabe evlerin izlerinin her bir Kürdün hafızasına silinmemesine işlendiği bu sürecin üzerine "cazibe merkezleri" ile "huzur" getireceğini, böylece ekonomiyi canlandırarak işsizliği ortadan kaldıracığını vadetmek, sadece riyakârlık değil, psikolojik işkencenin, kirli savaş uygulamalarının devamı demektir.

AKP gericiği, devletin Kürt halkına yönelik geleneksel imha ve inkar politikalarını kanlı ve kirli yöntemlerle sürdürürken, sermaye sınıfına da kandan para kazandırma hesabıyla hareket ediyor. Tüm bu saldırılara karşı Kürt halkı ile dayanışma içinde olmak, devlet terörüne ve baskılara karşı mücadeleyi büyütme gerekmektedir.

245. F Oturması: Erol Zavar serbest bırakılsın!

3 Aralık günü Galatasaray Lisesi önünde yapılan F Oturması eyleminin 245. haftasında hasta tutsak Erol Zavar'ın serbest bırakılması talep edildi.

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu adına Nuray Çevirmen'in okuduğu açıklamada ülkenin karanlık bir dönemden geçtiğine işaret edilerek OHAL uygulamalarına dikkat çekildi. OHAL sürecinde hasta tutsakların ise hapishanelerde yaşam mücadelesi verdikleri vurgulandı. Hapishanelerde artan saldırılar ise tutsakların ellili, altmışlı gruplar halinde sürgün edilmesi, başka şehirlere sürgün edilen tutsakların aileleri ile görüşmelerinin zorlaşması, hapishane girişinde tutsaklara çıplak aramanın dayatılması, sözlü itirazlara şiddet uygulanması, kelepçeli muayene, sohbet hakkının kısıtlanması, keyfi oda aramalarının sıklaşması, özel eşyalara el konulması, mektupların gönderilmemesi ve gelen mektupların teslim edilmemesi, gazete ve dergilerin verilmemesi olarak sıralandı.

Açıklamanın devamında, Erol Zavar'ın 2001 yılında müebbet hapis cezası aldığı ve bir buçuk ay önce Sincan F Tipi Hapishanesi'nden Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildiği belirtilerek ailesi ile görüşmesinin oldukça zorlaştığı vurgulandı. Mesane kanseri olmasının yanı sıra bir dizi hastalıktan daha muzdarip olduğu belirtilen açıklamada Erol Zavar'ın sağlık durumuna ilişkin şu bilgiler paylaşıldı: "Anjiyo için hastaneye giderken bacağındaki platinin X-Ray cihazının ötmesi nedeni ile çıplak aramaya tabi tutulmak istenmiştir. Bu duruma itiraz eden Zavar gardiyanların saldırısına uğrayıp, hastaneye de götürülmemiştir. Hastaneye sevki sırasında bu uygulamanın insan hakkı ihlali olduğunu söylemesi ve çıplak aramaya itirazı nedeni ile haftalardır anjiyo olamamıştır."

Basın açıklamasında son olarak Erol Zavar'ın en kısa sürede anjiyo için hastaneye sevk edilmesi ve sevk sırasında dayatılan çıplak aramaya derhal son verilmesi talep edildi.

Berkin Elvan soruşturması tamamlandı: 1 polise dava açıldı

Haziran Direnişi'nde polisin gaz kapsülüyle Berkin Elvan'ı öldürmesine ilişkin soruşturma tamamlandı. 1270 gün sonra tamamlanan soruşturma kapsamında hazırlanan iddianamede F.D. isimli polise olası kasıtlı öldürme suçundan dava açıldı. 42 kişiye ise aynı suçlamalardan takipsizlik verildi. Berkin Elvan'ın katili olduğu belirtilen polis F.D. ifadesinde

olay yerinde ZET silahı kullanıp kullanmadığını hatırlamadığını söyledi.

"EMRİ BEN VERDİM"

Öte yandan, Haziran Direnişi'nde işlenen polis cinayetlerine karşı, polise emir verenlerin de yargılanması istenirken, AKP şefi Tayyip Erdoğan bir konuşmasında "Emri bizzat ben verdim" demişti.

İtalya referandumunda anti-faşist başarı

K. Ali

İtalya'da yapılan anayasa referandumunu ve Avusturya cumhurbaşkanlığı seçimlerine emperyalist burjuvazinin gösterdiği ilgi olağanüstü nitelikte oldu. 6,4 milyon kayıtlı seçmenin bulunduğu Avusturya'daki cumhurbaşkanlığı seçiminde Yeşiller Partisi Başkanı Aleksander van der Bellen'in oyların %53,3'ünü alarak seçilmesi, AB'nin finans kapital çevrelerini bir nebze de olsa rahatlatırken, AB'nin üçüncü büyük ekonomisine sahip İtalya'da yapılan anayasa referandumundan çıkan sonuçlar, söz konusu çevrelerin içerisine girdiği iyimser havayı berhavaya etti.

Kayıtlı 46.7 milyon seçmenin %68,48'inin katıldığı referandumda, %60 gibi yüksek bir oyla, anayasanın yürütmenin lehine değiştirilmesi reddedildi. Mussolini faşizmini yıkan anti-faşist mücadelenin kazanımlarını da içeren anayasa, 2008'de içerisine girdiği krizi bir türlü aşamayan kapitalist tekellerin isteklerini daha hızlı bir şekilde yerine getirebilmek için revize edilmek isteniyordu. Devlet erkinin güçlendirilmesini amaçlayan değişiklikler, "bürokrasinin azaltılması", temsilciler sayısı ve aylıklarının azaltılmasıyla 500 milyon avro tasarruf yapılabacağı propagandası eşliğinde sürdürüldü. Ekonomik kriz içerisinde debelenen, genç işsizliğin yüzde 40'larda olduğu bir ülkede bunlar seçmenleri avlamak için oldukça "cazip" vaatlerdi. Yapılmak istenen değişikliklerin asıl amacının ne olduğunu gören genç işsizler bu zokayı yutmadılar. Haftalar boyu süren değişik eylemlerle protesto edilen gerici saldırı referandumda da reddedildi. Renzi istediği sonucu alamadı, istifa etmek zorunda kaldı.

KRİZ DÖNEMİNİN ÇÜRÜMÜŞ TIPLERİ

Haklı şekilde ikinci Berlusconi olarak da nitelenen Renzi, politikada ilkesizliği ilke edinmiş, kriz dönemlerinin ortaya çıkardığı, amaca giden her yolu mubah sayan makyavelist burjuva politikacılarının tipik bir örneğidir. Aynı soydan gelen Berlusconi veya Erdoğanların tersyüz edilmiş bir ikizidir. "Sol gösterip sağ vuran" tekellerin has adamıdır. Senatörlerin dörtte birinin atanmasını, Senato'nun asli görevini bölgesel yönetimlerle merkezi hükümet arasında bağ kurmakla sınırlamayı önerecek kadar burjuva demokratır! Erdoğan'ın başkanlık ve anayasa değişikliği önerileriyle öz itibarıyla benzerlikler taşımaktadır.

"PARLAMENTER DEMOKRASİYE" ELVEDA MI?

Fransa'da OHAL, Türkiye'de OHAL ve rejim değişikliği, İtalya'da "Renzi-Boschi reformu", Avusturya'da başa baş yarışan faşist partinin aday olgusu ve elbette Trump'un seçim galibiyeti kapitalist sistemde işlerin iyi gitmediğinin, karanlık bir yola köklü olarak sapışın çok daha belirgin işaretleridir.

İtalya'da 2015 yılında yapılan yeni seçim yasası, zaten büyük partiler lehine oldukça köklü değişiklikleri içeriyordu. Yeni "demokratik" seçim yasası, meclis için yapılan seçimlerde yüzde 40'ın üzerinde oy alan partiye 630 sandalyeden 340'ının (yaklaşık yüzde 54) verilmesini öngörüyor. İş şansa bırakmayan burjuvazi, ilk turda hiçbir parti yüzde 40'dan fazla oy alamazsa ikinci turda yalnızca ilk iki partinin katılacağı yeni bir seçim yapılmasını ve birinci gelen partiye 340 milletvekili verilmesini ön görüyor. Kısacası ne pahasına olursa olsun bir partiye çoğunluk ve hükümet etme olanağı "yasal" olarak sunulmuş oldu. Anayasanın faşistleşmeye doğru değiştirilmesi için ileri sürülen "istikrarlı hükümet" gerekçesinin elle tutulur bir yanının olmadığı görülüyor. Kapitalist tekellerin bu değişiklikteki asıl amaçları faşistleşmenin yolunu açarak ona yasal zemin hazırlamaktır. Renzi bu tiyatrunun sosyal demokrat bir figüranıdır sadece.

Anayasa referandumundan evet oyu çıkması için başta ABD ve Almanya olmak üzere kapitalist devletlerin ve AB'nin açıkça taraf olmaları, yapılmak istenen

değişikliğin bir ülkeyle sınırlı kalmayacağı da gösteriyor. İtalya Sanayiciler Derneği'nin (Confindustria) de referandumdan "evet" çıkması için yoğun bir çaba içerisinde olduğunu ekleyelim. Yapılmak istenen değişiklikler, söylendiği gibi koalisyonlardan kurtulmak, "istikrarlı hükümetler" elde etmek için yapılmıyor. Yeni seçim yasası bu olanağı bir partiye fazlasıyla veriyor.

GERİCİ AB YIKINTILARINDAN FAŞİZM HORTLUYOR

Kuzey Birliği (Lega Nord) ve Silvio Berlusconi'nin Forza Italia'sı gibi faşist partiler de demagogik bir şekilde ret cephesinde yer aldılar. Onlar, toplumda oluşan tepkilerin kapitalist sisteme yönelmesini önleyerek, bu tepkileri faşistleşmenin bir manivelası yapmak için bu manevraya başvurdular. MHP-AKP ikilisinin zaman zaman en "sert" sözlerle (hırsızlık, rüşvetçilik, yalancılık, şerefsizlik vb. gibi) birbirlerini aşağılayarak yaptıkları it dalaşının benzerini, İtalya faşist partileri sergilediler.

Tekellerin gerici birliği olan AB, işçi, işsiz ve gençlik kitleleriyle kentin ve kırın yoksullarına vadettiği ekonomik refah, "özgürlük" ve "dayanışma" yerine tam bir yıkım dayattı. Tüketimin tek "değer" olduğu tüketici-yıkıcı ideolojiyle egoizmi ve yalnızlaşmayı genelleştirdiler. Sermayenin yoğunlaşmasını işsizlik, bir işe sahip olanların da aldıkları ücretlerle yaşamlarını idame edememeleri tamamladı. Çalışma saatlerinin uzatılmasını emeklilik yaşının yükseltilmesi takip etti. Sosyal, sağlık ve eğitim hizmetlerine ya-

pılan harcamalar tırpanlandı. Uzun yıllar çalıştıktan sonra emeklilik aylıklarıyla geçinemez olan emekliler, mutlak bir yalnızlaşmaya terk edildiler. Kısacası kapitalist tekeller büyürken, bir bütün olarak çalışanların sefaleti de katlanarak arttı.

Sermayenin sonsuz yoğunlaşmasıyla birlikte kapitalist tekeller, ekonomik yaşamın en ücra alanlarına kadar hakimiyetlerini yaydılar. Geleneksel zanaat ve meslekleri kapitalist tekelleşmenin ağına alarak yeniden biçimlendirdiler. Avukatlık, mühendislik, hekimlik gibi meslek sahipleri mesleki ayrıcalıklarını, nispi olarak sahip oldukları ekonomik refahlarını da yitirerek kapitalist tekellerin işçileri konumuna geldiler. Eski kent yaşamının tamamlayıcısı olan küçük dükkanlar tekellerin baskısı altında kepenklerini kapattılar. Kuaför, fırın, kasap, marangoz, bilimcum tamircilik gibi meslekler de aynı akıbeti paylaşma sürecine girdiler. Kapitalizmin tekelleşmesi ekonomide tam bir hükümlanlık kurarak, mesleklerinin sağladığı olanaklarla nispeten ayrıcalıklı bir yaşam sürdüren meslek erbaplarını ve küçük dükkan sahiplerini iflaslara sürükleyerek işçileştirdi. Klasik kapitalist toplumun küçük burjuva kitlelerini oluşturan bu yığınların toplumsal koşullarını ve yaşamlarını kökten değiştirdi.

Kapitalist tekelleşmenin yol açtığı ekonomik yıkımın sonuçlarıyla yüzleşen bu muazzam büyüklükteki kitle, başına gelen bütün bu felaketlerin sorumlusu olarak AB'yi sorumlu tuttu. Kapitalist tekellerin çıplak gerçekliğine çarpan hayal-

lerin yerini, geçmişe-küçük mülkiyetine özlem, ipe kapanma ve milliyetçilik aldı. Ekonomik ve sosyal yıkımın sorumlusu olan tekeller medya aracılığıyla bu gerici özlemleri kışkırtıp besleyerek yeni faşist oluşumlar için gerekli ideolojik ve kültürel zemini hazırladılar. Berlusconi, Le Pen, Almanya'da AfD ya da Avusturya'da cumhurbaşkanlığı seçiminde başa baş bir yarış ortaya koyan faşist parti (FPÖ) aday bu zehirli zeminden beslenerek boy attılar. Onlar, AB'ye milliyetçi bayrak altında karşı çıkarak, kapitalist tekelere karşı büyüyen öfkenin anti-kapitalist kanallara akmasını önlemenin kirli araçları oldular. İtalya'da Kuzey Birliği (Lega Nord), Silvio Berlusconi'nin Forza Italia'sı vb. gibi faşist partilerin, anayasanın geriye doğru değiştirilmesine karşı çıkışlarının arkasında da bu saikler vardır.

MALİ SERMAYE ÇARESİZ, BANKA İFLASLARI KAPIDA

AB'yi ve onun üçüncü büyük ekonomisini zor günler bekliyor. Ekonomisi ve özellikle bankacılık sektörü iflasın eşiğinde olan İtalya'da olası bir iflaslar dalgası kapitalist sistemi derinden sarsacaktır. AMB'nin (Avrupa Merkez Bankası) yıllardır sürdürdüğü, bankaların kasalarındaki batık senetleri geri satın alarak mali sermayeyi rahatlatma programı da istenilen sonuçları yaratmakta başarısız kaldı. Yılbaşından bu yana yüzde 50'nin üzerinde değer kaybeden İtalya bankaları, dünyanın en çok değer kaybeden sorunlu bankaları olma özelliğini korudu. Referandum sonrasında güne %4'ün üzerinde kayıpla başlayan İtalya bankaları sorun olmaya devam edecektir. Nitekim Deutsche Welle'in, referandum sonuçlarını, "Finans sektörü ve yatırımcı ekonomik durgunluk içindeki İtalya'yı cezalandıracak, iflasın eşiğindeki bankaları kaderine terk edecek" diye yorumladığını da kaydedelim.

EKSİK OLAN: ANTI-KAPİTALİST PROGRAM VE ÖRGÜT

Kapitalist tekelin referandumda uğradıkları yenilginin temelinde kitle hareketlerinin sürekliliğinin başarısı vardır. Protesto eylemlerinin başını çeken Beş Yıldız Hareketi'nin (M5S)* anti-kapitalist bir programa sahip olmaması, kitle hareketlerinin geleceği bakımından temel bir zaaf olma özelliğini koruyor. DW, İtalya'daki harekete dair, "Diğer AB ülkelerinin aksine İtalyan popülistleri yabancı düşmanlığı, mülteci krizi ve milliyetçilikten nemalanmaya çalışmıyorlar" tespiti yapıyor. Bu üstünlüklerini anti-kapitalist bir programla birleştirmeyi başaran güçler, faşistleşmeyi boşa çıkartarak kapitalizme karşı mücadelenin de bayraktarlığını yapacaklardır...

* Hareketin ismi "beş yıldız"da beş temel konuya referans vardır: Kamusal su, sürdürülebilir ulaşım, kalkınma, internet erişimi ve çevrecilik.

Güney Kore'de işçiler yolsuzluğa karşı eylemde

Güney Kore'de devlet başkanının yolsuzluğa karışmasına karşı işçiler de eylemlerini sürdürüyor. Güney Kore'deki işçi sendikalarının çağrısıyla 30 Kasım'da genel grev yapan işçiler, devlet başkanının istifası ve büyük tekelin patronlarının da cezalandırılması taleplerini yükseltmişti. Güney Kore'deki iki büyük konfederasyondan KCTU'nun (Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu) eylemleri 6 Aralık'ta da devam etti.

Samsung, Hyundai Motor, SK, LG, Lotte, Hanwha, Hanjin, CJ and GS tekelinin yöneticilerinin yolsuzluğa ilişkin ifadeleri 6 Aralık'ta alınırken şirketlerin içerisinde bulunduğu sermaye örgütü KFI'yu (Kore Sanayicileri Federasyonu) protesto eylemleri yapıldı. Şirketlerin yolsuzluk nedeniyle cezalandırılması ve KFI'nın dağıtılması taleplerinin dile getirildiği eylemler KFI binasının yanı sıra, sermayedarların ifadelerinin alındığı meclis

önüne de taşındı.

Güney Kore Devlet Başkanı Park Geun Hye 29 Kasım günü yaptığı açıklamayla istifa edebileceğini söyleyerek akıbetine meclisin karar vermesini istemişti. Park'ın istifa etmesi talebiyle kitle Cumartesi eylemleri de devam etmiş, 3 Aralık günü milyonlarca kişi sokaklara çıkarken, Seul'deki eyleme 2.3 milyon kişi katılmıştı.

Almanya'da polis rejimi uygulamaları

Avrupa Birliği ülkeleri "mülteci krizi" bahanesiyle polis rejimi uygulamalarını ve baskıları arttırmaya devam ediyor. Son olarak da Almanya'nın Bavyera eyaletinde Avusturya sınırında baskıların artacağı belirtildi. Bavyera Eyaleti İçişleri Bakanı Joachim Herrmann, Almanya İçişleri Bakanı Thomas de Maiziere ile birlikte açıklama yayınlayarak Avusturya sınırında baskıları arttıracaklarını duyurdu. Sınır kapılarının sürekli olarak gözetiminde tutulmasını amaçladıklarını belirten Herrman bu doğrultuda eyalet polisinin görevlendirileceğini açıkladı. Yüz eyalet polisinin sınır denetimlerine katılacağı, gelecek yıl bu sayının artabileceği bildirildi. Açıklamaya göre Passau yakınlarından geçen A3 numaralı otoyol ile Avusturya'nın Salzburg kentine uzanan A8 ve Kufstein'a giden A93 numaralı otoyollardaki sınır kapılarında 24 saat boyunca kontroller yapılacak.

Fidel Castro'nun cenaze töreni düzenlendi

25 Kasım'da yaşamını yitiren Küba Devrimi'nin lideri Fidel Castro için 4 Aralık'ta cenaze töreni yapıldı. Fidel Castro'nun külleri, vasiyeti üzerine dört gün süren bin kilometrelik yolculuğun ardından cenaze töreninin yapılacağı Santiago de Cuba kentine ulaştı. Santa Ifigenia Mezarlığı'nda düzenlenen ve on binlerce Kübalının katıldığı törenin ardından Castro'nun külleri defnedildi.

Törende konuşan Küba Devlet Başkanı Raul Castro, "Gençler, Fidel'in ideallerini devam ettirecekler" dedi. Sosyalizmi savunmaya devam edeceklerini belirten Castro, "Avrupa'daki sosyalist kampın dağılması ve Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra oluşan tek kutuplu ve uluslararası tekelin tek güç sahibi olduğu dünyada, sosyalizmin kazanımlarından ve ilkelere vazgeçmeden direnebilir ve geliştirebiliriz" dedi.

Koyu karanlık bir Avrupa'ya doğru...

Kapitalizmin 2008 yılında bir emlak krizi biçiminde patlak veren krizi, başvuru-rulan tüm tedbirlere karşın atlatılmadı ve atlatılmıyor. Üstelik şimdi dünyada ve elbette ki Avrupa'da da çok daha şiddetli, çok daha derin ve haliyle çok daha yıkıcı nitelikte bir yeni kriz dalgası beklentisi var.

Bu krizin ayrıt edici bir özelliği daha var. Tüm veriler söz konusu krizin, bu kez sadece Avrupa'nın Yunanistan, İspanya, Portekiz gibi çevre ülkelerini değil, Fransa ve Almanya gibi merkez ülkelerini de vuracağını göstermektedir. Kapitalist sınıfın şarlatan sözcüleri de olduğu gibi bunu doğrulamaktadır.

İKTİSADİ VE SOSYAL ALAN

Daha şimdiden çevre ve merkez ülkeleri ile Avrupa'nın iktisadi-sosyal ve siyasal her bakımdan tablosu gerçekten de iç karartıcıdır. Başta çevre ülkelerinde olmak üzere her yerde, işçi ve emekçilere her defasında yeni bir yıkım yaşatan, biri diğerinden acımasız kemer sıkma paketlerinin ardı arkası gelmiyor. Bu durumun dolaysız sonucu olarak, en güçlü ülkelerde bile yoksulluk ha bire derinleşiyor. İşsizlik Kasım ayı itibarı ile Yunanistan'da %30'larda, merkez ülke Fransa'da %10-15'lerde seyrediyor. Genç nüfus içinde bu oran örneğin Yunanistan'da %50'lerde, Fransa'da ise %25'in üzerinde seyrediyor. AB ortalaması ise %20'lerin üzerindedir.

Günümüz koşulları öyledir ki, gelinen yerde kapitalist sınıf ücretli kölelerine yaşaması için gerekli ücreti dahi vermiyor. İşçi ve emekçiler her yerde adeta bir yaşam savaşı veriyor. Çalışma koşulları da dayanılmaz boyutlardadır. Yeni iş yasaları ile bu daha da dayanılmaz hale getirilmeye çalışılıyor. Fransa'da işçi, emekçi ve öğrenci gençliği aylarca sokağa çıkmak zorunda bırakan, tarihsel tüm kazanımlara saldıran El Khomri yasası ile Belçika'daki yeni iş yasası bunun en somut örnekleridir. Yunanistan işçi ve emekçileri ise, AB'nin, esasta da Almanya'nın ikide bir dayattığı sosyal yıkım saldırılarından bunalmıştır.

Bunların tümü birden, toplumun alt ve üst sınıfları, işçi ve emekçilerle kapitalist sınıf arasında, bir diğer anlatımla servet ve sefalet arasında tam bir uçuruma yol açmıştır. Kutuplaşma had safhadadır. Bu ise sürekli sosyal bir gerilim mayalamaktadır. Şöyle de söylenebilir, Avrupa'da da sürekli olarak şu ya da bu zaman, şu ya da bu vesile ile kendisini

dışa vuracak patlayıcı madde birikmektedir. Ne yönde seyredeceği ve nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak, günümüz Avrupa'sı da geçmişteki gibi sosyal mücadelelere gebe dir.

SİYASAL ALAN

Siyasal alanın tablosu çok daha ürkütücüdür. İstisnasız Avrupa'nın her ülkesinde giderek artan bir siyasal gerilim var. Demokratik hak ve özgürlükler alanındaki kazanımlar bir bir gasp ediliyor. Her yerde polis devleti uygulamalarına hız kazandırılması bunun ifadesidir. Düne kadar bir övünç vesilesi olarak propaganda ettikleri burjuva demokrasisine dahi tahammül edilmemektedir. Avrupa boydan boya siyasal gericilik dönemine doğru seyrediyor.

Almanya başta olmak üzere Avrupa, işbaşındaki hükümetleri yıpratın ve siyasal gerilimleri tetikleyen kitlesel göçlere yeniden sahne olmaktadır. Öte yandan, düne kadar demokrasinin mabedi olarak sunulan "Avrupa demokrasininin" yerinde yeller esiyor. Yaşlı kıta yeniden ırkçılığın ve neo-faşist akımların cirit attığı bir toprak haline gelmiştir. İrkçilik salt bir avuç ırkçının marifeti olmayıp, tekellerin bu dönemdeki başat eğilimidir ve bir devlet politikasıdır. Neo-faşist akımların arkasında da keza en büyük tekeller, devletler ve polis vardır. Devletin ve polisin koruması altında sürekli güç kazanıyorlar.

İrkçi-faşist partilerin seçim başarıları bugünün Avrupa'sında yaşanan bir diğer önemli gelişmedir. Almanya'daki AfD adlı ırkçı-faşist partinin bazı eyaletlerde

elde ettiği başarı bunun son dönemdeki bir örneğidir. Fransa'da Marine Le Pen ve François Fillon 2017 yılında yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçiminde başa güreşecekler. Başka bir alternatifleri de yok. İtalya, daha birkaç gün önce, Matteo Renzi'nin liderliğinde, 1948 yılında yapılan anayasayı çöpe atarak bir "tek adam ve tek parti" dönemine geçmek istedi. Deyim yerindeyse uçurumun kenarından kıl payı kurtuldu. Avusturya'da geçtiğimiz yıl çeşitli gerilimlere yol açan ve iptal edilen cumhurbaşkanlığı seçimi yenilendi. Yeşiller Partisi kökenli bağımsız aday az bir oyla seçildi. Ne var ki tehlike geçmiş değildir. Tam tersine gitgide daha yakın hale gelerek büyümektedir.

Avrupa genelinde "sosyal devlete" epeydir "elveda" denmişti. Şimdi de burjuva demokrasisine elveda denmeye çalışılıyor. Siyasal gericilik giderek güç kazanıyor. Aç gözlü tekeller bununla da yetinmiyorlar ve burjuva diktatörlüğünün üzerindeki tülü de atmaya hazırlanıyorlar. Faşizm Avrupa'da yeniden kanlı dışle-ri ile sırtmaya ve sahne almaya başlıyor.

DAHA KARANLIK BİR AVRUPA'YA DOĞRU

Krizi aşmada acze düşen, en başta Almanya, İngiltere ve Fransa'nın kiler olmak üzere Avrupa'nın aç gözlü tekelleri, çareyi bir yandan dur durak bilmeyen sosyal yıkım saldırılarında, diğer yandan yeni bir savaşta arıyorlar. Bu amaçla, yeni bir savaş suçu işlemek üzere, hummalı biçimde yeni bir emperyalist savaşa hazırlanıyorlar. Avrupa'nın her yerinde izlenen saldırganlık ve savaş politikaları

tam da bunun ifadesidir. Almanya bu konuda başı çekmektedir. İngiltere, elbette ABD ile yakın temas içinde yerini almaya çalışıyor. Fransa ise şaşkırtıcı derecede bir hareketlilik içindedir. Emperyalist politikalarda, saldırganlık ve savaşta her zamankinden daha aktiftir, daha isteklidir ve hepsinden daha iştahlıdır.

Daha da önemlisi, yeni ve daha yıkıcı bir kriz, kaçınılmaz biçimde Avrupa'da öncelikleri de aşan bir saldırı dalgasını tetikleyecektir. Her yerde yeni saldırı ve savaş politikalarına başvurulacağı kesindir. Amerika'daki Trump örneğinde olduğu gibi, Avrupa'da da İrkçi-faşist, göçmen (özellikle de İslam) düşmanı, milliyetçi-şoven, çağın ve dönemin ruhuna ters biçimde içe kapanmacı, kadın haklarını çağın çok çok gerisine götürece denli kadın düşmanı siyasetin önü sonuna kadar açılmıştır. Teacher-Regan döneminin son derce yıkıcı sosyal yıkım saldırılarını yeniden gündemleştiren, AB karşıtı programları ile bunu en iyi biçimde hayata geçirecek olan, hepsi de tekellerin temsilciliğini yapan, içeride de dışarıda da savaşın militanlığını yürütecek kabineleri ve hükümetleri ile François Fillon gibi yeni figürler öne sürülmektedir. Avusturya'da cumhurbaşkanlığını kaybeden Norbert Hoffer, İngiltere UKİP lideri Frage, Hollanda'da Wilders ve İtalya'da Matteo Renzi bu durumun başka örnekleridir.

Sonuç olarak, Avrupa yıllar sonra yeniden bir karanlık dönemin içine girmiş bulunuyor. Önlenemezse eğer, bu karanlığın giderek daha da koyulaşması kaçınılmazdır.

Devrim ve sosyalizm kavgamızda yaşıyor

12 Eylül 1980'in üzerinden 36 yıl geçti. Resmi rakamlara göre faşist darbe sürecinde 650 bin kişi gözaltına alındı, on binlerce kişi tutuklandı, 1 milyon 683 bin kişi fişlendi ve 50 kişi idam edildi. Engels'in deyimine göre "İstatistik, burada zorunlu bir kaynaktır ve hep topallayarak arkadan gelir." Faşist darbenin toplumsal yaşamda yarattığı sosyal-kültürel yıkımı ise bu istatistiklerde bulamayız.

12 Eylül darbesi, yükselen sınıf-kitle hareketinin baskı ve zorla ezilmesi anlamını taşıyordu. Dahası, sermaye düzeni 24 Ocak kararları vb. uygulamalarla ülkenin-toplumun geleceğini yeniden biçimlendirecek adımların önünü darbe ile düzlemişti. Her türlü gericiğin önü açılıyor, faşist baskı ve zorbalık koşullarında ilerici olan ne varsa ezilmeye çalışılıyordu.

NE OLMUŞTU?

ODTÜ öğrencisi Sinan Suner, Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği üyesiydi. 30 Ocak 1980 günü yazılama yaparken MHP'li bir bakanın koruma polisi tarafından katledildi. Sinan, saatlerce polis otosunda gezdirilip işkence yapıldıktan sonra öldürülerek hastaneye bırakıldı. Sinan'ın yoldaşları 2 Şubat'ta olayın gerçekleştiği yerde bu katliamı kınamak için bir araya geldiler. Sinan için yapılan eylem asker saldırı ve çatışma çıkar. Çıkan

çatışmada bir er vurularak ölür. Aralarında Erdal Eren'in de bulunduğu 24 kişi gözaltına alınır.

Erdal Eren 17 yaşında meslek lisesi öğrencisiydi ve Genç Komünistler Birliği'nde örgütlü bir devrimciydi. Tarihin en kısa yargılamalarından biri gerçekleştirildi ve 19 Mart 1980 günü Erdal Eren idam cezasına çarptırıldı. Hiçbir delile, tanığa, hatta sorgulamaya gerek duyulmadı. Erdal'ın üzerinde tabanca vardı ve askerlerin önünde yer alıyordu eylem sırasında. Er ise arkasından bir tüfek ile vurulmuştu.

Mahkeme olayı inceleme gereği dahi duymamıştı, Çünkü, yükselen toplumsal muhalefeti sindirmenin yolu gözdağı vermekten geçiyordu. Erdal Eren'in 17 yaşında olması yasalar gereği idam cezası almasının önünde engeldi. Mahkeme kararıyla yaşı büyütüldü. Yargıtay'ın kararı iki defa bozmasına rağmen karar değişmedi. Artık geriye idamın uygulanması kalmıştı.

Erdal Eren, bir devrimciydi ve örgütlüydü. Yiğit devrimci, onurlu ve başı dik bir biçimde çıktı darağacına. Karan-

lık zamanlarda direnişi ve kararlılığı ile emekçilere yol gösterdi. Geleceği temsil edenlerin asla teslim alınamayacağını ölümsüzlüğe yürüyerek kanıtladı.

Erdal'ın katledildiğini duyan yoldaşları bu kez Erdal'ın sesini, sözlerini ve ideallerini duvarlara işlemek için düşerler yollara. Ercan da onlardan birisidir. DTCF 1. sınıf öğrencisi Ercan Koca, Erdal'ı selamlayan bir pankartı asarken polis-asker tarafından kuşatılır. Cellatlar Ercan'dan pankartı indirmesini isterler. Ercan kabul etmez. Cellat sürüsü alçakça saldırır Ercan'a. Aldığı darbeler sonucu beyin kanaması geçirir fakat Ercan direnmeye devam eder ve tıpkı Sinan ve Erdal gibi ölümsüzler kervanına katılır.

Aradan 36 yıl geçti. Patlayan bombalar, katledilen insanlar, yerle bir edilen coğrafyalar, yayılan gericilik, darbe girişimleri... 12 Eylül rejiminin tüm icraatları bugün sermaye devleti tarafından sürdürülmektedir. Bu nedenle Erdal Eren'in hesabını sormak bugün hâlâ hüküm süren 12 Eylül düzeniyle hesaplaşmayı gerektirmektedir. Erdal Eren'i yaşatmanın yolu ise bu karanlık zamanlarda onun yaşamında cisimleşen yiğitliği, devrime bağlılığı, fedakarlığı ve "dik duruşu" taşıyabilmekle mümkündür.

G. UMUT

*Bunlar engerekeler ve çıyanlardır
Bunlar aşımıza ekmeğimize
göz koyanlardır
Tanı bunları tanı da büyü*
Ahmed Arif

Bugün kapitalist düzen derinleşen kriziyle tam bir çöküş halindedir. Kriz ve çöküş ise ekonomik temelli olsada çok yönlüdür (siyasal, toplumsal, kültürel, ahlaki vb.) Çöken, çürüyen bu düzen beraberinde örgütsüz olan toplumu, özellikle de işçi-emekçi kitleleri de yıkıma sürüklemektedir. Bunun en canlı yakın örneği ise, geçtiğimiz günlerde Adana-Aladağ'da 11 çocuğun yaşamını yitirdiği yurt katliamıydı. Süleymanlılar diye bilinen tarikatın özel yurdunda yaşanan katliamda görünen, kapitalizmin hüküm sürdüğü bir yurdun manzarasıydı.

KAPİTALİST BİR YURTTAN İNSAN MANZARALARI

Devlet "yurttaşlarına" köylerinde ortaokul yapmamış, burdaki emekçiler de çocuklarını ilçeye göndermek zorunda kalmış. Ama ilçeye gitmek için de

Çocukların katledilmediği yurttur sosyalizm

doğru dürüst yol bile yok, devlet "yurttaşlarına" yol da yapmamış. Haliyle bu çocuklar okuyabilmek için yurttan kalmak zorundalar. İlçede daha önce bir devlet yurdu varmış ama yine devlet yıkılmış (herhalde boş masraftı ve kârlı değildi.) "Yurttaşlar" devletten yurt istemiş ama devlet yetkilileri onlara halihazırdaki tarikat yurdunu göstermiş. Öyle ya, bu emekçiler madenlerde, fabrikalarda çocukları da yurt yangınlarında katledildiğinde; "Allah'ın takdiri, kader, fitrat" diye işi Allah'a havale ettiklerinde, onlara inanan boynu kıldan ince "yurttaş" nasıl yetişecek?

KATİLLER CİNAYET MAHALİNDE

Katliam günü; okul, yol, yurt yapmayan devlet şehir merkezinde 6 milyon TL'lik müftülük binasının açılışını yaptı,

tam takım katil sürüsünün "teşrifleriyle" elbette. Oradan da cenaze törenine yol aldılar. "Sayın" bakan ve avaneleri yolu olmayan köye helikopterle giderlerken, evlatlarını kaybeden aileler köye sırtlarında çocuklarının tabutları, çamur içinde 2 saat yol yürüdüler. Cenaze töreninde ise; kameralara poz verip "yurttaşlarının" acılarını paylaşma mesajları verecekler ya, kızının tabutu başında bekleyen babayı "Sayın" bakanlarının görüntüsünü kapatıyor diye ordan da kovdular. Köyde yaşlı bir emekçi kadın bu "devlet-ü Alilere" "köyün yolu bozuk, orta okul yok, elektrikler sürekli kesiliyor günlerce gelmiyor" deyince de "Sayın" bakan bir burjuva devletin temsilcisine yakışır bir biçimde, "İoş ışıkta, romantik ortamı seviyorsun" diyerek şarlatanlığın sınırlarını da biz "yurttaşlarına" göster-

miş oldu. Tabi aynı zamanda da burjuva ahlakını da...

KURTULUŞ SOSYALİZMDE

Çürüyen, çöken, cayır cayır yanarken de çocuklarımızı yakan kapitalizmdir. Bu rezil düzenin tek alternetifi ise sosyalizmdir. Zira bunun somut örneğine Ekim Devrimi ile bütün bir insanlık tanıklık etti.

Çocukların tacize, tecavüze, emek sömürsüne maruz kalmadığı; en ücra köylere dahi okulların, yurtların, kreşlerin, sanat-kültür merkezlerinin yapıldığı ve bunlardan tüm çocukların eşit şekilde yararlandığı, yani çocukların asma bahçelerinden dünyayı seyretteği tek sistemdir sosyalizm. Çünkü sosyalizmin merkezinde bir avuç asalağın kârı değil, insan vardır. Bu yüzden insanca ve onurlu bir yaşam için sosyalizm için dövüşmeliyiz. Ve o gün geldiğinde emekçilerin acılarıyla bile alay eden, bu "Sayın" baylar bilmeliler ki, onları hiç de "romantik" anlar beklemiyor.

ADANA'DAN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Kölelik dayatmalarına boyun eğme;

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER

Koyu bir karanlığın hüküm sürdüğü günlerden geçiyoruz. İktidarı ve rantı paylaşmak için kavgaya tutuşan gerici sermaye odakları; darbe girişimleriyle, OHAL uygulamalarıyla, katliamlarla, kirli savaş politikalarıyla bütün bir toplumun üzerine çöreklenmiş bulunuyor.

15 Temmuz darbe girişimini fırsata çevirmek için kolları sıvayan AKP iktidarı, işçileri, emekçileri ve gençleri hedef alan baskı politikalarının önünü sonuna kadar açtı. OHAL'le birlikte işçi eylemleri engellendi, her türlü hak arama mücadelesi polis saldırısının hedefi oldu. Çıkarılan kanun hükmünde kararnamele grev yasaklarının kapsamı genişletildi. Böylece zaten güdük olan grev ve toplu sözleşme hakkı hepten rafa kaldırıldı. Kamuda çalışan emekçiler kitlesel olarak işten çıkarıldılar, geriye kalanlara ise güvencesizlik dayatıldı.

Gerici-faşist iktidarı ayakta tutmak için her türlü baskı aygıtını pervasızca kullanan AKP, bu aynı dönem içerisinde patronların bir dediğini ikiletmedi. "Yapısal reformlar" adı altında kiralık işçi büroları, Bireysel Emeklilik Sistemi vb. sermayenin ihtiyaç duyduğu düzenlemeleri bir bir hayata geçirdi. Kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik çalışmalara ise hız verdi.

Özetle; OHAL koşullarında işçi ve emekçilere daha fazla açlık, yoksulluk ve yıkım dayatan AKP iktidarı, sermaye adına "istikrar" sağlamak için canını dişine takarak çalıştı, çalışıyor.

İŞÇİLER EMEKÇİLER,

Bu aynı dönem içerisinde yaşanan gelişmeler, Türkiye ekonomisinin ciddi bir krizin pençesinde olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

AKP şefleri her ne kadar bu gerçeği kabul etmeseler de, ekonomik kriz günbegün büyüyen işsizlikle, artan enflasyon oranlarıyla, temel tüketim mallarına yapılan zamlarla, eriyen maaşlarla kendisini döne döne ortaya koyuyor. Buna rağmen AKP iktidarı, emekçileri "kriz yine teğet geçecek" yalanı ile aldatmaya çalışıyor.

Kardeşler, bu söyleme kanmayalım; çünkü biliyoruz ki, 2008 krizi emekçileri teğet geçmemiştir. 2008 krizinde on binlerce emekçi işinden olmuştur. Maaşları büyük oranlarda erimiştir. Yoksulluk ve yoksunluk derinleşmiş, sosyal yıkım boyutlanmıştır.

Krizin teğet geçtiği alan olsa olsa sermayenin kasaları, sömürücü asalakların ayakkabı kutuları olmuştur. Zira AKP ve sermaye çevreleri, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğünü fırsat bilerek 2008 krizinin ağır yükünü emekçilerin sırtına yüklediler. Şimdi de aynı şeyi yapmak için hazırlanıyorlar.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER

Yaşanan kriz sömürü düzeninin, yani kapitalizmin krizidir. Bu nedenle bizler, nedeni olmadığımız bir krizin bedelini ödemek zorunda değiliz. Bizler patronların düzeni hüküm sürsün, sömürü çarkları dönmeye devam etsin diye; işten atmalara, düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve kölelik dayatmalarına **boyun eğmek zorunda değiliz**.

Sermaye ve onu temsil eden AKP iktidarı, krizin bu ağır reçetesini bir kez daha işçi ve emekçilerin önüne koymaya hazırlanıyor. Bu acı ve ağır reçeteyi kabul etmeyelim, **reddedelim!** Bir kez daha örgütsüzlüğün ve dağınıklığın yıkıcı sonuçlarıyla karşılaşmamak için fabrikalarımızda, havzalarımızda birliklerimizi oluşturalım. "Krizin faturası patronlara" diyerek dışı dış bir mücadeleye hazırlanalım.

Çünkü başka yolu yok! Ya sermaye ve onun temsilcileri ile ölümüne bir mücadeleye gireceğiz; ya da krizin faturasını ödemeyi kabul ederek bizlere dayatılan işsizliğe, açlık sınırında ücretlere, ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarına, yokluğa, yoksunluğa, kısacası kölelik koşullarına boyun eğeceğiz.

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU